

Fotó: Lambert Attila

Gyógyító szembesülés a családjunk történetével

Rubovszky Rita, a Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont vezetője a generációk közti párbeszédéről

Az *Amoris laetitia*-családévet 2021. március 19-én, a házastársi és a családi szeretetet szépségéről és örömről szóló apostoli buzdítás megjelenésének ötödik évfordulóján nyitotta meg Ferenc pápa, és 2022. június 26-án, a Családok X. Világtalálkozójával zárul Rómában. Rubovszky Rita, a Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont intézményvezetője a családjában megélhette, menyire gyógyító szembesülni azzal, amit mintaként hordozunk magunkban, és azt is látja, mit okoz, ha múlt és gyökök nélkül vágunk bele a felnőtt életünkbe. Megtudhattuk tőle azt is, hogyan készítik fel az iskolában a gimnazistákat az érett, felnőtt életükre.

– Milyen családból származik?

– Édesapám és édesanyám is nagycsaládban élt, így rengeteg unokatestvérem, nagynéném, nagybátyám van. Sokféle ember, sokféle erősséggel és gyengeséggel. Az apai

nagyapám oldaláról mindenki ügyvéd volt, édesanyám családjában sok az orvos.

Már kisgyermekként megtapasztaltam azt a védelmet, amit a család összetartása jelent. Nem számított gyengeségnek, ha a rokonok segítséget kértek egymástól nehéz anyagi vagy történelmi helyzetekben, erőt és hátteret nyújtottak egymásnak az újrakezdéshez. Hálás vagyok azért, hogy otthon szabadon beszélgettünk mindenről, így belenőttem a családi történetekbe és mintákba. Az öregektől huszonéves koromig hallgattam ezeket, akkor ment el ez a generáció, de a szüleim is sokat meséltek a második világháborúról és 56-ról. „Nagy formátumú” nagyapámat élete végén magunkhoz vetünk, nálunk is halt meg. A családi oral history (elbeszél történelem) megtartó erő volt nekem.

– Milyen történeteket hallott a családban az idősebbektől?

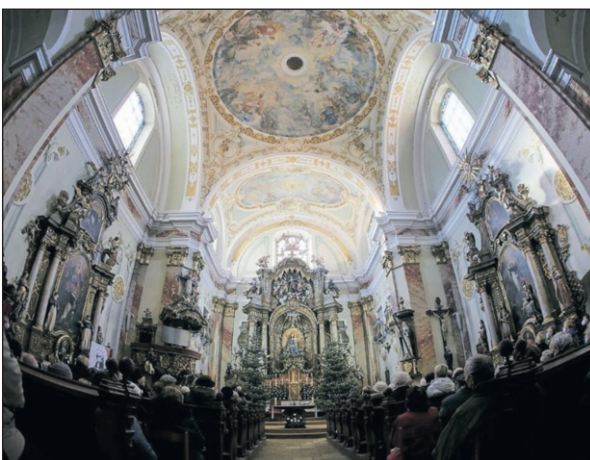
(Folytatás a 8. oldalon)

Legyünk mi is a kegyelem prédikátorai!

A domonkos jubileumi év lezárása Sopronban

Szent Domonkos mennyei születésének 800. évfordulója számos ünnepi megemlékezésre, jubileumi találkozóra és kulturális eseményre adott alkalmat 2021-ben hazánkban és szerte a világon. A jubileumi évet Veres András győri megyéspüspök zárta be 2022. január 6-án, vízkereszt napján a soproni domonkos templomban.

A domonkos testvérek a világ sok országában ünnepelhették a jeles évfordulót. Hazánkban a jubileum jelentőségét emelte, hogy a rendalapító halálának évében került sor a Magyar Domonkos Rendtartomány megalapítására is.

(Folytatás a 3. oldalon)

A fiatalok szomjazzák Isten jelenlétét, szeretetét

Holló Gábor 1989-ben született, Egerben nőtt fel. Az egyetemen az anglisztika szakot már nem fejezte be, helyette jelentkezett a szemináriumba. 2017-ben szentelték pappá. Kezdetben Gyöngyösön szolgált, majd 2020-ban a miskolci Szent Anna Plébániára helyezték. Hivatásáról, Szentlélek-szemináriumokról és az ifjúságról beszélgettünk vele.

– Mesélne a múltjáról?

– Egri katolikus családban nőttem fel, gyermekkorom óta ministráltam, de a papi hivatás gondolata sokáig fel sem merült bennem. Az egri Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnáziumban

érettségiztem. Nem volt konkrét elképzelésem a jövőre vonatkozóan. Az idegen nyelvek jól mentek, ezért a Pázmány Péter Katolikus Egyetemre jelentkeztem anglisztika szakra, gondoltam, majd csak jó lesz valamire. Aztán az első tanév második félévében egyre világosabbá vált számomra, hogy Isten a papságra hív. Még elkezdtem az egyetemen a második évet, de már éreztem, hogy nem ott van a helyem. A tanév végén jelentkeztem az egri szemináriumba.

(Folytatás a 9. oldalon)

Egy katekéta hitvallása

Vatikáni megbízatásáról kérdeztük Keszeli Sándort, a Dugonics András Piarista Gimnázium tanárát

A szegedi Dugonics András Piarista Gimnázium tanára, Keszeli Sándor felkérést kapott arra, hogy tagja legyen az Új Evangelizáció Pápai Tanácsának égisze alatt működő Katekézis Nemzetközi Bizottságnak. Vatikáni megbízatásáról, a testület által ellátott feladatokról és katekéta hitvallásáról kérdeztük őt.

– Hogyan merült fel a neve a bizottsági tagsággal kapcsolatban?

– Először azt hittem, valami tévedés történt, amikor felkértek, hogy tartsak előadást az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa által szerve-

zett vatikáni konferencián, amelyre a nemzeti püspökkari konferenciák képviselőit hívták meg. A tanácskozást azzal a céllal rendezték, hogy megismertessék az új kateketikai direktórium tartalmát, és elősegítsék, hogy szemlélete minél jobban meggyökerezzen a nemzeti egyházakban. A felkérés után jeleztem, nem biztos, hogy én vagyok a megfelelő ember erre a feladatra, hiszen már nem tanítok az egykori szegedi hittudományi főiskolán (ma Gál Ferenc Egyetem), és a tudományos élet vérkeringésében sem vagyok benne. A frontvonalban dolgozom, egyházi középiskolában tanítok, ahová sok olyan diák jár, aki nyitott és jó szándékú, de vallásos háttere nincsen.

(Folytatás a 11. oldalon)

Jézus kopogtat a szíviünk ajtaján

Gyémántmiséjét ünnepelte
Andreas Straub
bánsági lelkipásztor
5. oldal

A Karitatív Tanács szervezetei

az
élelmiszermentésért
7. oldal

Veronica nővér története

a Braille-írásról
12. oldal

Találjunk Szent Józsefben szövetségesre, baráttra és támaszra!

A Szentatya november 24-én folytatta a Szent Józsefről elkezdett katekézissorozatot. A mai alkalommal Szent Józsefnek az üdvösség történetében játszott különleges szerepéről elmélkedett, és arra emlékezett, hogy Mária és Jézus őrzője a mennyből ma is ellátja feladatát, őrzi az Egyházat, mindnyájunkat gyámolít és barátként támogat. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását alább olvashatják.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Múlt szerdán elkezdttük a Szent József alakjáról szóló katekézissorozatot – a neki szentelt év a végéhez közeledik. Ma folytatjuk ezt a sorozatot, mégpedig Szent József üdvörténeti szerepével foglalkozunk.

Jézust az evangéliumok „József fia” (Lk 3,23; 4,22; Jn 1,45; 6,42) és „az ács fia” (Mt 13,55; Mk 6,3) néven említik. Máté és Lukács evangélista Jézus gyermekkorának elbeszélésekor kitérnek József szerepére is. Mindketten „családfát” állítanak össze, hogy kiemeljék Jézus történetiségét. Máté, mivel főleg zsidó-keresztényekhez fordul, Ábrahámotól indul és Józsefhez érkezik, akit úgy határoz meg, mint „Mária férje, akitől a Krisztusnak nevezett Jézus született” (Mt 1,16). Lukács ezzel szemben egészen Ádámgig megy vissza, és egyből Jézussal kezdi, aki „József fia volt”, de pontosítja: „azt tartották róla” (Lk 3,23). Tehát egyik evangélista sem biológiai apaként mutatja be Józsefet, mégis Jézus teljes jogú apjaként. Jézus rajta keresztül teljesíti be az Isten és az ember közötti szövetség és üdvösség történetét. Máté számára ez a történelem Ábráhámmal kezdődik, Lukács számára

pedig az emberiség eredetével, azaz Ádámmal.

Máté evangélista segít megérteni, hogy József alakja, bár látszólag mellékes, háttérben maradó, másodrendű, valójában az üdvörténet egyik központi jelentőségű része. József úgy éli meg főszerepét, hogy sosem akarja uralni a színpadot.

Gondoljunk bele, „hogy életünket olyan – legtöbbször elfeledett – hétköznapi emberek szövik egybe és tartják fenn, akik soha nem jelennek meg az újságok és magazinok címlapjain [...]”. Hány apa, anya, nagypapa, nagymama és tanár mutatja meg apró, mindennapi mozdulatokkal gyermekeinknek, hogy miként nézzenek szembe ezzel a válsággal s jussanak túl rajta: újragondolva szokásainkat, felemelve tekintetünket és buzgóbban imádkozva? Hányan imádkoznak, tesznek felajánlást és járnak közben mindannyiunk javára?” (Páris corde [Apai szívvel] kezdetű apostoli levél, 1). Így Szent Józsefben, az

észrevétlenül élő emberben mindenki megtalálhatja a mindennapi jelenlét emberét, a háttérben maradó és rejtett jelenlét emberét, mindenki közbenjáróra találhat benne, támaszra és vezetőre a nehéz időkben. Ő emlékeztet bennünket arra, hogy mindazok, akik látszólag rejtve vannak, vagy „másodrendűnek” tűnnek, páratlan főszerepet játszanak az üdvösség történetében. A világnak szüksége van ezekre a férfiakra és nőkre: a háttérben lévő férfiakra és nőkre, akik támogatják életünk fejlődését, mindannyiunkét, akik imával, példamutatással, tanítással támogatnak bennünket életünk útján.

Lukács evangéliumában József Jézus és Mária őrzőjeként jelenik meg. Ezért ő az „Egyház őrzője is – ha ő volt Jézus és Mária őrzője, akkor most is munkában van, a mennyből továbbra is őrző, mégpedig az Egyház őrzője –, mert az Egyház Krisztus testének meghosszabbítása a történelemben, az Egyház anyaságában

pedig Mária anyasága rejtőzik. József, folytatva az Egyház védelmezését – kérem, ezt ne felejtsék el: József ma is védi az Egyházat! –, tehát folytatva az Egyház védelmezését továbbra is védi a gyermeket és anyját” (ugyanott, 5). József őrző szerepének ez az aspektusa a nagy válasz a *Teremtés könyvének* elbeszélésére. Amikor Isten számonkéri Káintól Ábel életét, ő így válaszol: „Talán őrzője vagyok én testvéremnek?” (Ter 4,9). Úgy tűnik, életével József azt akarja mondani nekünk, hogy mindig testvéreink őrzőjének kell éreznünk magunkat, a mellénk helyezett emberek őrzőjének, mindazoknak, akiket az Úr ránk bíz az élet ilyen olyan útjain keresztül.

A mai társadalom, melyet „folyékonynak” neveztek, mert úgy tűnik, nincs szilárdsága – szeretném kiigazítani a filozófust, aki ezt a meghatározást kitalálta (Zygmunt Bauman), én azt mondom, nem annyira folyékony, hanem inkább légzemű, ki-

mondottan légzemű társadalom –, tehát ez a folyékony és gáz halmazállapotú társadalom József történetében nagyon pontos jelzést talál az emberi kapcsolatok fontosságáról. Az evangélium ugyanis nem csak teológiai okokból ismerteti Jézus családfáját, hanem azért is, hogy mindannyiunkat emlékeztessen: életünket bennünket megelőző és kísérő emberi kapcsolatok alkotják. Ahhoz, hogy a világba jöjjön,

Isten Fia az emberi kötelékek útját, a történelem útját választotta: nem fentről ereszkedett le varázsszerűen a világba, nem! Azt a történelmi utat járta be, amelyen mindannyian járunk.

Kedves testvéreim, arra a számtalan emberre gondolok most, akik nehezen találnak jelentős emberi kapcsolatokra életükben, és épp ezért gyötörődnek, egyedül érzik magukat, nincs erejük és bátorságuk az előrehaladáshoz. Szeretném elmélkedésünket egy imával befejezni, mely segítheti őket és mindannyiunkat, hogy Szent Józsefben szövetségesre, baráttra és támaszra találjunk.

Szent József, te őrízted a köteléket, mely Máriához és Jézushoz fűzött, segíts, hogy ápoljuk életünk kapcsolatait! Senki se élje át a magányból fakadó elhagyatottság érzését! Mindannyian beküldünk meg saját történelmünkkel, azokkal, akik előttünk jártak, és még az elkövetett hibákban is felismerjük azt a módot, ahogy a Gondviselés utat tört magának, és észrevegyük, hogy nem a rossz volt az utolsó szó! Lépj barátként azok mellé, akik a legtöbbet küzdenek, és ahogyan Máriát és Jézust támogattad a nehéz időkben, úgy támogass minket is utunkon! Ámen.

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Tavaly huszonkét misszionáriust gyilkoltak meg

A Fides nemzetközi híriügynökség által összegyűjtött adatok szerint 2021-ben 22 misszionáriust gyilkoltak meg a világban: 13 papot, 1 férfi szerzetest, 2 női szerzetest, 6 világi hívőt.

Ha a földrészeket nézzük, a legtöbb, 11 misszionáriust (7 papot, 2 szerzetesnőt, 2 világi hívőt) Afrikában ölték meg, majd Amerika következik (7 meggyilkolt misszionárius, köztük 4 pap, 1 szerzetes, 2 világi hívő), utána Ázsia (1 pap, 2 világi hívő), végül Európa, ahol egy papot gyilkoltak meg. Az utóbbi években hol Afrika, hol Amerika kerül az első helyre ebben a szörnyű rangsorban. Az adatok szerint 2000 és 2020 között 536 misszionáriust ölték meg a világban.

A *Fides* évenként közzétett listája már egy ideje nemcsak a szorosabb értelemben vett ad gentes-missionáriusokat foglalja magában, hanem igyekszik nyilvántartani azokat a katolikus hívőket is, akik valamiképpen részt vettek a pasztorációban, és erőszak okozta a halálukat, ha nem is kimondottan a hit iránti gyűlöletből ölték meg őket. Nem használják a mártír kifejezést, hacsak nem a szó etimológiai értelmében (tanúságtévő), hogy ne előlegezzenek meg érdemben olyan megítélést, amelyet az Egyház néhányuk esetében a jövőben esetlege-

sen megfogalmazhat. A misszionárius kifejezést minden megkeresztelt emberre használjuk, tudván, hogy „a kereszttség erejében Isten népének minden tagja misszionárius tanítvány lett. Minden megkeresztelt ember, akármilyen egyházi funkciója vagy hitismeretekben való jártassága legyen is, az evangelizáció aktív alanya” (*Evangelii gaudium*, 120).

Az a kevés információ, amit a meggyilkolt misszionáriusok életéről és a haláluk körülményeiről tudunk, nyilvánvalóvá teszi, hogy nem szenzációs műveikkel, rendkívüli munkájukkal tűntek ki, hanem „egyszerű módon” tettek tanúságot a hitükről egy erőszakos környezetben, ahol társadalmi igazságtalanság, kizsákmányolás, erkölcsi és környezeti hanyatlás uralkodik, ahol az emberi viselkedést az határozza meg, hogy az erősebb erőszakoskodik a gyengébb felett, egyáltalán nem tartják tiszteletben az emberi életet, a jogokat, a tekinetlyt. Ezek a papok, férfiak és nők szerzetesek, világi hívők tudatában voltak mindennek, sokan azon a földön születtek,

ahol a halál érte őket, nem voltak tehát óvatlanok vagy naivak, hanem „amikor minden azt tanácsolta, hogy hallgassanak, fedezékbe vonuljanak, ne vallják meg hitüket, nem voltak képesek arra, hogy ne tegyenek tanúságot” (Ferenc pápa beszéde Eperjesen, 2021. szeptember 14-én). Afrikától Amerikáig, Ázsiától Európáig osztoztak mellettük lévő testvéreikkel a hétköznapi életükben a maga veszélyeivel és félelmeivel, erőszakosságával és nélkülözéseivel, mindennapos kis gesztusokkal tettek tanúságot, amelyek a remény csirái voltak.

Plébánosok, akiket az egyházközségükben ölték meg Afrikában és Amerikában; akiket megkínóztak, elraboltak olyan bűnözők, akik nem létező kincseket kerestek, könnyű váltságdíjat reméltek, vagy el akartak hallgatni számukra kényelmetlen hangokat, amelyek arra buzdították az embereket, hogy ne adják meg magukat paszszívan a bűnbándák, a szervezett bűnözés uralmának. Papok, akik elkötelezetten munkálkodtak szociális téren, mint azok, akiket azért ölték meg Haitin, hogy elrabolják tőlük azt, amire e tevékenységeikhez volt szükségük; vagy akiket olyanok ölték meg, akiknek segítettek,

mint Franciaországban; Venezuelában egy szerzetest rablók gyilkoltak meg éppen abban az iskolában, ahol a fiatalokat tanította arra, hogyan

sebben; fiatalok, akiket orvlövészek lőttek le, miközben segílyt vittek azoknak, akiknek Mianmarban a hadsereg és a gerillák közti összecsapások

lőtt hitoktató, emberjogi aktivista, akit Mexikóban ölték meg. Ő mindannyian olyanok voltak, akik „nem voltak képesek arra, hogy ne tegye-

építsék fel a jövőjüket. Szerzetesnővérek, akiket útonálló üldözőbe vettek és hidegvérrel meggyilkoltak Dél-Szudánban. És még sok világi hívő, akiknek a száma egyre nő: hitoktatók, akiket az általuk vezetett közösséggel együtt ölték meg Dél-Szudánban fegyveres összetűzé-

miatt el kellett menekülniük otthonaikból; egy világi misszionáriusnő, akit brutális módon gyilkoltak meg Peruban, hogy elvegyék a mobiltelefonját; egy fiatal férfi, aki a Közép-afrikai Köztársaságban egy felrobbant akna áldozata lett, amikor a missziós autót utazott; egy bennszü-

nek tanúságot” szeretetből odaadott életük erejével, harcolva nap mint nap békésen a zsarnokoskodás, az erőszak, a háború ellen.

Forrás: Fides
Fotó: Vatican News
Fordította: Thullner Zsuzsanna

Legyünk mi is a kegyelem prédikátorai!

A domonkos jubileumi év lezárása Sopronban

(Folytatás az 1. oldalról)

A rendszeresen visszatérő évforduló már a bibliai kinyilatkoztatásban is Isten áldásának bizonyul; a jubileumok megünneplése a kereszténység és azon belül a szerzetesség lelki termékenységet számtalanszor igazolta. A jubileum olyan kegyelmi időszak, amely nemcsak a megemlékezésről szól, hanem a jelenről, sőt még inkább a jövőről is.

A domonkosok egy szellemes szójáték szerint „az Úr kutyái” (Domini canes), mert nem félnek kinyitni a szájukat, ha az isteni igazságok hirdetéséről van szó. A domonkos prédikátorok képzésére a rendalapító nagy hangsúlyt fektetett: a testvéreket a kor legjobb egyetemeire küldte, hogy minél magasabb színvonalon tudjanak teológiai tanulmányokat folytatni. A domonkos rend megalapítása áttörést jelentett az Egyház életében, mert a szerzetesség új, apostoli formája jelent meg. A domonkos szerzetesek olyan városokban alapítottak kolostorokat és olyan helyeken prédikáltak, amelyekre korábban az Egyház kevés figyelmet fordított. A rend gyorsan elterjedt Európa sok országában. Szakadatlan apostoli munkája folytán a rendalapító súlyosan megbetegedett, és 1221-ben Bolognában visszaadta lelkét Teremtőjének. Viszonylag korai halála ellenére a rend gyors virágzásnak indult.

A jubileumi év 2021. január 6-án vette kezdetét és pontosan egy évvel később zárult le, ugyancsak vízkereszt ünnepén. Domonkos családi programot rendeztek május 15-én

Budatétényben. Június 13-án hazánkba látogatott Gerard Francisco Timoner rendmester, és ünnepi szentmise keretében mondott homíliát a Budavári Nagyboldogasszony (Mátyás)-templomban. Ezt követően nemzetközi tudományos konferencia kezdődött Budapesten a rend történetéről. A nyár folyamán domonkos jubileumi zárandoklatra és domonkos nyári egyetemre is sor került Vasváron. Sopronban Szent Domonkos főünnepén a szentmisét Várszegi Asztrik nyugalmazott panonhalmi főapát mutatta be. Nagy érdeklődés kísérte a szeptember 18-án megtartott domonkos fesztivált is. November 11-én Szent Márton és Szent Domonkos

mellett a megemlékezésnek egy további módját is választották: havonta egyszer temp-lomi előadást tartottak Szent Domonkosról. Minden testvérnek alkalma nyílt arra, hogy igényes formában fejtse ki a hívek előtt, miképp látja a mai világ forr-gatában Szent Domonkos és az általa alapított rend múltját, jelenét és jövőjét. Mindegyik testvér, az általa szabadon megválasztott módon, igyekezett előadásában visszaadni néhány jellemző vonással a rendalapító egyéniségét és a domonkos karizmatát. A domonkos kariz-

ma gazdagságát és sokszínű-ségét mind az előadások, mind pedig a jubileumi ünne-

gye életét gazdagítják. Ki-emelte Szent Domonkos szem-élyes imádságának és evan-

pek feltárták. Nem pusztán csak a domonkos rend törté-netéről és hagyományáról van tehát itt szó, hanem még inkább az evangélium hirdetésének ma is élő valóságáról, számolva azokkal a kihívásokkal, amelyekkel a mai Egyháznak kell szembenéznie. A jubileumi évet Veres András győri megyéspüspök zárta be 2022. január 6-án, vízke-reszt napján a soproni domonkos templomban. Homíliájában megkö-szönte a domonkos testvérek mun-káját, mivel rendi karizmájukkal az egész egyházme-

gelizációjának ma is aktuális jellegét. Az evangélium tovább-adására Szent Domonkos szem-lemiségében ma is rendkívül fontos. Nem könnyű feladat ez, de nem is nehezebb, mint más korszakokban. Az evan-gélium melletti tanúságtétel minden megkeresztelt ember feladata. Az evangélium hir-detése feltételezi a hűséget, a bátorságot, a lelkesedést, az alázatot és az imádságos lel-kületet. Átélmedkedett és átél-t igazságokat tudunk a legin-kább átadni. Az evangélium Isten irgalmasságának üzene-te. Feladatunk az, hogy Szent Domonkos példájára mi is a kegyelem prédikátorai le-gyünk. Ehhez szükséges az el-mékedés és a tanúságtévő ke-resztény élet is – hangsúlyoz-ta a főpásztor.

Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Szita Márton

Szent papokra és szent keresztényekre van szükség

Elsőhétfői mise Boldog Apor Vilmos tiszteletére

Pápai Lajos nyugalmazott győri megyéspüspök mutatott be szent-miséjét január 3-án Boldog Apor Vil-mos vértanú püspök tiszteletére a győri Nagyboldogasszony-székes-egyházban. A szentmisén konceleb-rált Böcskei Győző székesegyházi plébános, Bognár István spirituá-lis; liturgikus szolgálatot végeztek a Brenner János Papnevelő Intézet növendékei.

Pápai Lajos szentbeszédének közép-pontjába a tanúságot és annak kiteljesé-déseként a vértanúságot állította. A tanú-ságra példaként Keresztelő Szent János alakját hozta, aki Jézus Krisztus előhírnö-ke is volt, és egyben rámutatott Krisztus-ra. Szent Ágoston így hasonlította össze őt Jézussal: „János a szó, az Úr pedig az Ige, aki a kezdetben volt.”

Keresztelő János saját küldetését így foglalta össze: „Én láttam és tanúskodom róla, hogy Ő az Isten Fia.” Ilyen hiteles tanúságot tett Jézus Krisztus mellett Bol-dog Apor Vilmos vértanú püspökünk is. Pápai Lajos rávilágított, hogy ugyan Apor püspök származásából kiindulva más pályát is választhatott volna, azon-ban látta, hogy egy a szükséges, és a pap-ságot választotta élethivatásának. El-mondta: korunkban is nagy szükség van hiteles papokra, püspökökre, akik Krisz-

tus valódi tanúi, és akik eligazodási pon-tot jelentenek a mai világ útkeresőinek is. Az ilyen papoknak és püspököknek vilá-gítótoronyként kell szolgálniuk az embe-rek életében. Boldog Apor Vilmos püs-pök példájával, ahogyan a szentmisét is bemutatta, nagyon sok papi hivatást tu-dott elindítani.

Keresztelő Szent János és Boldog Apor Vilmos püspök tanúságát is vértanúságuk tette teljessé. A vértanúság Is-ten különös kegyelme; ajándék, melyet az igazi keresztény élettel elő lehet ké-szíteni – fogalmazott. A vértanú főpász-tor így írt lelkigyakorlata alatt, a pap-szentelés előtt: „Valóban úgy érzem,

hogy a lelkipásztor-apostolnak szól az utolsó boldogság. Boldogok, akiket üldöznek és szenvednek az igazságért. Ez a pap boldogsága: az önfeláldozás, az életáldozat és a vértanúság.” A kor, amelyben mi is élünk, nagyon hasonlít Apor püspök korára, napjaink óriási ki-hívást jelentenek nekünk, keresztények-nek. Ezért nagy szükségünk van igazi keresztényekre – szent papokra és szent keresztényekre. Mindenekelőtt azonban nem szabad félnünk! – bátorított szent-beszédének zárásaként Pápai Lajos.

Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Hencz Márton

Idén is elindult a #nemluxustáska kampány

A kampány szervezői olyan nőknek szeretnének segíteni, akik nehéz anyagi körülmények között élnek, illetve hajléktalanná váltak, de ebben a helyzetben is szeretnék megőrizni méltóságukat és nőiségüket. Január 31-ig várják a táskákat a szervezők.

„Segítsünk idén is a nehéz helyzetben élő nőknek, hogy számukra is elérhetőek legyenek azok a mindennapi higiéniai termékek, amelyeknek alapvetően minden női táskában ott a helyük!” – áll a felhívás szövegében.

Az akcióban való részvételhez nem kell mást tenni, mint egy már használt, de jó állapotú női táskát, benne az alapvető higiéniai termékekkel, eljuttatni a szervezőkhöz január 31-ig. Az összegyűlt adományokat a Magyar Máltai Szeretetszolgálat szervezésében adják majd át a rászorulóknak.

Forrás és fotó: Magyar Máltai Szeretetszolgálat

A BIBLIA ÜZENETE

Nincs boruk

Jn 2,1–11

A vasárnapi evangélium elbeszéli, hogy a galileai Kánában menyegzőt tartottak, amelyen ott volt Jézus anyja is. A meghívottak között volt Jézus is a tanítványaival együtt.

Mária egy jó háziasszony figyelmességével észreveszi a vendéglátók zavarát, akik kevés bort rendeltek az ünnepségre. Amikor tudatosul benne, hogy a házigazdák nem látnak kiutat kellemetlen helyzetükből, elhatározza, hogy Fiához fordul segítségért, és azt mondja neki: „nincs boruk”. Ez a két szó sokkal többet jelent annak a ténynek a megállapításánál, amit ő vett észre elsőnek, és ami rövidesen úgyis mindenki számára nyilvánvalóvá vált volna. Diszkrét és rövid megjegyzésével Mária meg akarta előzni, hogy a többi vendég is felfigyeljen a bajor, ezért feltehetően csak halkan súgta oda Fiának, amit észlelt. Ismerte Jézust, tudta róla, hogy neki hatalmában áll segíteni. A kánai csoda ezért mindenekelőtt Mária hitének és közbenjáró erejének a csodája. Nem véletlen, hogy az Egyház hitében Mária közbenjárásának kezdetől fogva rendkívüli erőt tulajdonítottak, és legszebb máriás imádságunkban naponta többször kérjük tőle: „imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján”.

Érdemes felfigyelni Mária különleges képességére, arra, hogy amit sokan majd csak később fedeznek fel – fogytán a bor –, azt ő már látja. Mintha előre tudta volna azt is, hogy Fia meg fogja hallgatni a kérését, azért rendelkezett így: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Elgondolkodtató, hogy Mária szerepe ezzel véget is ér a történetben. Többet már

Ternyák Csaba érsek

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (55.)

A Szent Liturgiát „beteg embertársunk felgyógyulásáért” is lehet végezni. A liturgikonunk három-három sajátos könyörgést ír elő ilyen esetre, amit a nagy, illetve a kettős ekténia sorozatába kell beilleszteni.

Az első esetben a három könyörgés lényegesen rövidebb és lényegre törőbb, mint a másodikban. Itt az első kérés egyszerűen bűnbocsánatért szól: „hogy bocsássa meg N. szolgájának minden szándékosan s akaratlanul elkövetett vétkeseit”. Tehát nem is tesz említést a betegségről. Az evangélium fényében értelmezhetjük ezt. Jézus számtalan esetben kötötte össze a testi gyógyítást a bűnöktől való megtisztítással. Ott rejtőzhet ebben az ószövetségi szemlélet is, amely a betegséget és a szenvedést a bűn egyenes következményének tartotta. Szabadulni kell tehát a bűntől a gyógyulás érdekében. A második kérés ráter a konkrétumokra: „hogy [az Úr a betegnek] szüntesse lázát, enyhítse fájdalmát, és kegyesen gyógyítsa meg betegségét”. A harmadik kérés Jézus hathatós és „nagy erejű szavára” hivatkozik: amint meggyó-

gyította a százados szolgáját, a kananei asszony leányát, Péter anyósát, úgy „tegye egészségessé” és „gyorsan emelje föl betegsége ágyából” a beteget, akiért az imádság szól. Érdekes, hogy a három bibliai hely közül csak az utolsót jelzi a szövegünk: Mt 8,14. A három könyörgésre a szokásos „Uram, irgalmazz” a válasz. Mintha csak ott lennénk a vak Bartimeussal a jerikói út szélén, gyógyulás kérve az Úrtól: „könyörülj rajtam”, ugyanis az *eleészen* görög szó elsődleges jelentése ez: *irgalmazz* (Mk 10,48).

A második esetben a három könyörgés sokkal hosszabb és bensőségesebb. Ez már a megszólításokból is kitűnik. Az első így kezdődik: „lelkek és testek orvosa”. A másodikban úgy szólítja meg az Urat a pap, hogy „irgalmas”, a harmadikban pedig „minden gyógyerők forrásának” nevezi. A könyörgés elmélyült lelkületét igazolja az a tény is, hogy itt már háromszorosan kell énekelni az „Uram, irgalmazz” választ. A dallama is ünnepélyesebb a megszokottnál. Az első kérésében „meghatott és töredel-

mes szívvel esedezünk” a betegért, hogy az Úr orvosolja „lelki és testi szenvedéseit”. Ezek mellett a bűnbocsánatért is esedezik. Végül ezt kéri: „gyorsan emeld fel őt betegsége ágyából”. Ezt a gondolatot folytatja a második kérés: „ki nem akarod a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen (...), tiltsd el a fájdalmat, távolítsd el minden szenvedést és betegséget, enyhítsd a hideget és hőséget”. Evangéliumi példát is hoz a szöveg: amint Jairus leányát meggyógyította Jézus, úgy emelje fel most is „betegsége ágyából”, és tegye egészségessé a beteget. A harmadik kérés ismét Péter anyósának meggyógyítását idézi fel, mint az első sorozatban. Azt kéri, hogy Jézus ugyanúgy gyógyítsa meg a „veszélyesen szenvedő” szolgája betegségét, és gyorsan adjon neki egészséget. Az a kitétel is szerepel itt, hogy „könyörületed szerint”, amit ismét lehet értelmezni úgy is, hogy „irgalmad” vagy „irgalmasságod szerint”. S akkor újra megtaláljuk a párhuzamot a rá következő háromszoros válasszal: „Uram, irgalmazz.”

Ivancsó István

LITURGIAKOMMENTÁR

Az Eucharisztia ünneplése (118.)

Benned reménykedem, Uram: ne szégyenüljek meg örökké! A Te Deum laudamus kezdetű himnusz zárósorának szentírási alapja a 31. *zsoltár* 2. verse: „Uram, tebenned remélek, soha meg ne szégyenüljek, igazságodban szabadíts meg engem!” A 31. *zsoltár* irodalmi szempontból egyéni panaszenekként határozható meg. Jóval a fogság után keltezhetett, mivel nyelvvezetere jellemzők azok a fordulatok, amelyek *Jeremiás könyvében* is megtalálhatók. A *zsoltár* kezdősorai a 71. *zsoltár* sorait juttatják eszünkbe: „Uram, hozzád menekülök, ne hagyj soha szégyent vallanom! Igazságodban ments meg, szabadíts meg! Fordítsd felém füled és siess segítségemre! Légy megmentő sziklám, erős váram! Valóban te vagy sziklám és váram.” (Zsolt 71,1–3)

A *zsoltáros* nehéz helyzetét tükrözi, hogy nyilvános gúny tárgyává válhat zavarodott ál-

lapota okán. Ellenségei sorozatos támadásai miatt kétségbeesésében arra kéri az Urat, hogy forduljon felé, hallgassa meg könyörgését (vö. Zsolt 17,6), segítsen elrejteni állapotát, s ezáltal ne legyen kitéve a nyilvános megszégyenítésnek (vö. Zsolt 22,5; 25,2.20; 31,17). A *zsoltáros* fél a szégyentől. Az Úr szavai viszont biztatnak minket: „Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket nem tudják megölni. Féltetek inkább attól, aki a lelket is és a testet is el tudja pusztítani a gyeheennában.” (Mt 10,28)

A *zsoltár* szavai fölött elmélkedve Szent Ágoston éppen az evangéliumi tanítás fényében megkülönbözteti a földi szégyent és megszégyenítést az utolsó ítéleten kimondott megszégyenítő ítélettől: „Attól a megszégyenüléstől félek, amely örökké tart. Mert van hasznos, ideiglenes szégyen, a bűneire te-

kintő lélek zavara, aki bűnei látásától megriad, riadalmában szégyenkezik, szégyenében megjavul, ezért mondja az Apostol is, hogy van hasznos, időleges szégyen. (...) Mi ez az örök szégyen? Az, amely akkor jelenik meg, amikor ezt mondják: A gaztetteik vádlóként jelennek meg előttük. (...) Megvetették, amikor az éhező Krisztusnak nem adtak enni, a szomjazónak nem adtak inni, a ruhátlant nem öltöztették föl, a vándort nem fogadták be, a beteget nem látogatták meg, akkor vetették meg. Amikor ezeket előszámlálják nekik, akkor szégyenülnek meg, és ez a szégyen örökkévaló lesz.” (En. in Ps 30. I.5.)

A hálaadó himnusz zárósora kapcsolatban áll a *Miatyánk* utolsó kérésével: „és ne vígy minket kísértésbe; de szabadíts meg a Gonosztól” (Mt 6,13).

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Remete Szent Antal

Január 17.

Jómódú házban nőtt fel egy kis faluban. Húszéves volt, amikor meghaltak a szülei, ettől kezdve neki kellett gondoskodnia hűgáról. Földművelésből tartotta fenn magát, és bár Decius császár parancsára üldözték a keresztényeket, viszonylagos nyugalomban teltek napjaik. Egy alkalommal a szentmisén Antal úgy érezte, egyenesen neki szól az, amit *Máté evangéliumából* éppen felolvastak: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, add oda a szegényeknek... Aztán jöjj, és kövess engem!” Úgy tett, amint hallotta: eladta a családi birtokot, és ami nem volt szükséges a hűgáról való gondoskodáshoz, a szegényeknek adta.

Elindult, hogy a keresztény közösségben különösen jámbor embereknek tartott „aszketákhoz” hasonlóan visszavonuljon a világi élettől, és teljesen Istennek szentelje magát. Kezdetben még a falu közelében lakott. Aztán a líbiai sivatagban egy sziklasírban húzta meg magát, majd egy omladozó kastély romjai között. Egy barátja hordta neki a kevés, nélkülözhetetlen ételt. Ettől eltekintve minden összeköttetést megszakított a külvilággal.

Az ősi keleti elképzelés szerint – amelynek visszhangját Jézus megkísértésének történetében is megtaláljuk – a sírok, az elhagyott helyek, mindenekelőtt pedig a sivatag a démonok hazája. Antal ebbe a birodalomba hatolt be, és ott élt. Nem is történhetett másképp, mint hogy a démonok támadást indítottak el-lene.

Amikor végül húsz év után ismét az emberek közé ment, úgy jelent meg előttük, mint bölcs férfi, aki – Szent Atanáz által írt életrajzának szavaival – „ismeri a mélységes titkokat, és telve van Istennel”.

Özönlöttek hozzá az emberek, akik imáiba ajánlották magukat, vagy szerzetesi életet akartak élni az ő vezetése alatt. Szállásának környékén mindenféle remeteségek alakultak. Ez még nem volt a mai értelemben vett szerzetesség, hiszen Antal sohasem fogta össze testvéreit tartós közösséggé. Az a szabályzat, amely a neve alatt ránk maradt, valójában későbbi korból származik. Antal feltehetően nem tudott írni. Ugyanakkor az általa jegyzett hét fennmaradt levél a történeti kutatások szerint valóban köthetők hozzá, valószínűleg diktálta őket.

Bár élete végéig remeteként élt, ha szükséges volt, a nyilvánosság elé lépett. Kilencvenéves is elmúlt már, amikor útra kelt, hogy személyesen találkozhasson a másik nagy remetével, Pállal.

Antal – jöllehet szigorú, önmegtagadó életet élt – rendelkezett józan emberismerettel, érézkel a helyes mérték iránt, valamint bölcsességgel, amellyel el tudott igazodni a dolgok között. Jámborságának lényeges vonása volt a testvériesség. A szerzetesek Antalt követve vissza akartak térni a kezdeti kereszténységhez. Ezért nevezték magukat egymás közt „testvérek”, és arra törekedtek, hogy eszerint is viselkedjenek.

L. K.

JANUÁR 16., ÉVKÖZI 2. VASÁRNAP (Gusztáv, Priszcilla, Stefánia) – Iz 62,1–5 (Az Úr úgy szereti választott népet, mint menyasszonyát a völgyégy. Sion és Jeruzsálem a választott nép jelképe.) – 1Kor 12,4–11 (Egy és ugyanazon Lélek osztogatja a különböző adományokat testzése szerint.) – Jn 2,1–11 (Jézus első csodája a galileai Kánában.) – **Zsolozsma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 220 – EE 587, Ho 220 – EE 153, Ho 109 – EE 596, Ho 150 – EE 263.

JANUÁR 17., HÉTFŐ – Szent Antal apát emléknapja (Antónia) – 1Sám 15,16–23 – Mk 2,18–22.

JANUÁR 18., KEDD – ÁRPÁD-HÁZI SZENT MARGIT SZÚZ ÜNNEPE (Piroska) – 2Kor 10,17–11,2 – Mt 25,1–13.

JANUÁR 19., SZERDA (Sára, Máriusz, Márió, Megyer) – 1Sám 17,32–33.37.40–51 – Mk 3,1–6.

JANUÁR 20., CSÜTÖRTÖK – Szent Fábían pápa és vértanú vagy Szent Sebestyén vértanú vagy

A hét liturgiája

C év

JÉNEK VASÁRNAPJA (Emese, Emerencia, Zelma) – Isten 8,2–4a 5b 8–10 (Ezdrás pap felolvasott az Úr törvényének könyvéből, hogy a nép jobban megértse Isten parancsait.) – 1Kor 12,12–30 vagy 1Kor 12,12–14.27 (Az Egyház Krisztus titokzatos teste, amelynek tagjai a keresztények!) – Lk 1,1–4; 4,14–21 (Jézusban beteljesedtek a próféták jóvendölései.) – **Zsolozsma:** III. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 257 – EE 587, Ho 257 – EE 148, Ho 132 – EE 595, Ho 273 – EE 190.

A bánsági sváb származású Andreas Straub atyával, aki 2021. december 8-án ünnepelte pappá szentelésének 60. évfordulóját, a müncheni Banater Post készített interjút, amelynek magyar nyelvű fordításából közlünk részleteket.

A szülőföldjéhez ragaszkodó, bánsági sváb közösségből származó Andreas Straub lelkipásztor a mai napig szoros kapcsolatot ápol honfitársaival, és mindig elérhető mindenki számára. Pappá szentelésének 60. évfordulója alkalmából Katharina Schmidt, a szentannai Heimatortsgemeinschaft (HOG) társelnöke készített vele interjút.

– Straub atya, 2021. december 8-án ünnepelte pappá szentelésének 60. évfordulóját. Egy ilyen jubileum jó alkalom a visszatekintésre. Kezdjük gyermek- és serdülőkörával. Ujaradon nőtt fel, tanár szeretett volna lenni. Milyen emlékei vannak azokból az időkből?

– Szeretettel emlékezem vissza gyermek- és ifjúkoromra, a szülői házra, családomra és barátaimra. Rendezett körülmények között nőttem fel édesanyámmal, Katharinával és édesapámmal, Franz Stra-

ubbal, Magdalena nővéremmel (férjzett nevén Raaber) és Franz Straub lelkipásztor testvéremmel. A család legfiatalabb tagjaként sok tördődést és szeretetet kaptam. Ez a tapasztalat, valamint az egymás iránti felelősség és tördődés vezérelt a pályaválasztásomban. Érdekeltek

az emberek örömeikkel és vágyaikkal, már gyermekként is szerettem volna találkozni velük és kísérni őket. Így természetesen volt, hogy eredetileg a tanári pályát választottam. Nagyon vallásos családban nőttem fel, ministráltam, lenyűgöztek a szentmisék, valamint a papság. Ez formált engem, és ez volt az egyik oka annak, hogy pap lettem.

– Ez a tanúságtétel megerősíti az otthoni nevelés és a papokkal való kapcsolattartás fontosságát a papi hivatások tekintetében. Miután elvégezte a tanítóképzőt, Temesváron két féléven keresztül matematikát és fizikát tanult. A nagy fordulópont 1954-ben következett be: Isten kopogtatott, és Őn válaszolt hívására. Honnan tudta, hogy Istennek más tervei vannak?

– Útmutató volt számomra az élet mélyebb értelmére vonatkozó kérdés: honnan, mire és hová vezet az én, a mi életünk? Gyorsan rájöttem, hogy az istentelenségnek és a materializmusnak semmi értelme, többnek kell lennie. Szóval elkezdtem keresni. Az akkori politikai valóság és a megkorlátások, amelyeknek a katolikus papok ki voltak téve, mély nyomot hagytak bennem. Olyan példaképek, mint Márton Áron és Pacha Ágost

ton püspökök, valamint úti-
társaim készítettek arra, hogy
pap legyek. 1954-ben, Pacha
püspök ravatalánál meg voltam
a győződve arról, hogy
papként ezt az utat választom.
A „Kopogtató Jézus” kép
a *Jelenések könyvéből* (Jel 3,20)
végigkísért papi életem során.
Még most, advent idején is találko-
zunk ezzel a motívummal.
Jézus szívünk ajtajában áll és
kopogtat. Hogyan reagálunk?
Meghalljuk életünkben a kopogást?
Vágjunk neki, hisz csak egy válasz van:
követni Őt.

– A papi életben vannak pozitív élmények, de vannak keresztiek és megpróbáltatások is. Hogyan élte meg ezeket a különleges helyzeteket, és honnan merített erőt a kitartáshoz és a továbblépéshez?

– Mindig is tisztában voltam azzal, hogy aki hisz és bíz-
zik Istenben, soha nincs egye-
dül. Ez az alapvető meggyő-
ződés adott mindig erőt a ro-
mániai „politikai kihívások”
hosszú távú megküzdéséhez.
Éreztem, hogy imában egybe-
kapcsolódtam híveimmel, az
ima által támogattak. Sok
imádság, sok fiatal és idős
ember állt mögöttem. Halá-
san köszönöm. Isten fizesse!

– Negyven évvel ezelőtt, 1981-ben kivándorolt a Német Szövetségi Köztársaságba, hogy kiszabaduljon a Securitate, illetve a kommunista rendszer csapdájából. Megtette ezt a lépést, és 45 évesen újrakezdte. 1982-től 2003-ig a bambergi érsekségben dolgozott münchenbergi lelkész-ként, valamint a sparnecki, a zelli és a weissdorfi filiákban. Karl Braun érsek kinevezte Érseki Lelki Tanácsos-

nak. Ezt a periódust Ön úgy írta le, mint életének legintenzívebb időszak. Miért?

– Egyik korábbi állomáshe-
lyemen sem voltam olyan so-
káig aktív, mint Münchberg-
ben. Több mint húsz éven át
végezhettem itt lelkipásztori
munkát, felelősségteljesen ve-
zethettem az egyházközséget,
nagy mértékben formálhattam
a lelki életet és megvalósítha-
tam egy számomra nagyon
fontos célt: ökumenikus
együttélést a helybeli feleke-
zetekkel. Ez idő alatt különfé-
le tisztségeket és tiszteletbeli
tisztségeket is kaptam: Kol-
ping család elnöke, óvodák
vezetői tagja, valamint a Német Püspöki Konferencia
és a Szent Gerhard Művek
megbizottja. A lelkipásztori
feladatok intenzívek és válto-
zatosak, ha van szíved és Jé-
zus példája szerint dolgozol.
Mert az embereknek jók az
ösztöneik, és felismerik, ki
gondoskodik problémáikról
és szükségleteikről. Ez a visz-
szajelzés motivált.

(...)

– Ha visszatekint a hatvanéves papságra, azt jelenti, hogy hatvanszor ünnepelte a karácsonyt, hatvanzor prédikált húsvétkor, megannyi szentmise, áldozás, keresztlelő, esküvő, temetés. Hogyan sikerült megelőznie a megbénító rutint?

– A megoldás egyszerű: minden ünnep és minden találkozás egyedi. Hozd ki belőle a legtöbbet az embereknek! Minden pillanat és minden ember egyedi. Ezt a meggyőződést életem meg, ez lehetővé teszi számomra, hogy hiteles és nyitott legyek a liturgikus rituálékban, hétköznapi helyzetekben és az emberek felé, akikben Jézus-

sal találkozik. Ez a fiatalokat is vonzotta, sőt Szentannán arra készítette őket, hogy maguk is papok legyenek: Andreas Reinholz, Franz Marksteiner, Michael Henger, Sepp Tnzler, Josef Hell, Karl Zirmer és Újaradon Egmont Topits. Mindennap hálás vagyok ezért Istennek.

(...)

– Két alapvető tulajdonság jellemzi Önt: alázat és humor. Hogyan tudja fenntartani ezt az egyensúlyt?

– Szent XXIII. János pápa, aki a nyitottság útját járta a II. Vatikáni Zsinaton keresztül, valószínűleg a tükör előtt állva ezt mondta magában: „Giovanni, ne gondold magad olyan fontosnak!” Ez segít megnyugodnom és bíznom Istenben.

– Az egyház és a hit manapság nincs olyan jó helyzetben. Ebben a hat évtizedben szinte drámai fordulatot élt át – az érintetlen katolikus struktúráktól (a népegyház) a fokozódó szekularizációig. Mit kellene változtatni, mire van szükség?

– Atmeneti időszakot élünk, beleértve az Egyházat is. Mindenekelőtt újra kell gondolnunk és elmélnünk: tőlem neked, tőled nekünk. A makacsság és az egoizmus helyett a közösséget, az összetartozás és a szeretet kultúráját ápoljuk intenzívebben. Több tett, mint szó. A *Gotteslobbó*l (német katolikus himnuszkönyv – *a szerk.*) idézem Klaus-Peter Hertzsch (1989) szövegét: „Bízunk azokban az új utakban, amelyeket az Úr mutat nekünk, mert élni azt jelenti, hogy mozgunk, mert élni azt jelenti, hogy vándorolunk. Amióta

Isten tűzoszlopa felragyogott a magas égen, az emberek elindultak az ígért földjére. Bízunk az új utakban, és kannyarodjunk vissza az időben! Isten azt akarja, hogy áldás legyen a földje számára. Ő, aki életet lehelt belénk a korai időkben, oda fog vezetni, ahová akar, és ahol szüksége van ránk. Bízunk azokban az új utakban, amelyekre Isten küldött minket! Ő maga jön, hogy találkozzon velünk. A jövő az ő országa. Aki elindul, az időben és az örökkévalóságban reménykedhet. A kapuk nyitva vannak: a föld világos és széles.”

– December 8-án szűkebb csoportban ünnepelte évfordulóját. 1961. december 10-én, újaradi primiciájára alkalmából a kommunista rezsim megtiltotta a nyilvános ünneplést. Ki gondolta volna, hogy ma, hatvan év elteltével egy vírus miatt – ismét a politikai szabályozás miatt – nem lehet nyilvános ünneplést tartani. Mit üzen honfitársainknak gyémántmiséje alkalmából?

– Az, hogy akkoriban nem tudtunk ünnepelni, ma más formában ismétlődik, de ma már szabadságban élünk. Még csak felvétel sincs rólam primitíviám alkalmával... Akkor is, mint most, hiányzik az emberekkel való találkozás, hogy együtt ünnepeljünk a szentmisén, együtt adjunk hálát és dicsérjünk Istent. Papi életem akkor értelmes és beteljesedett, ha szerettem Istent. Példaképe a Szűzanya, otthonom az Isten háza és az oltár, lelkipásztori gondozásom pedig eljut az emberekhez. Imádkoznak velem és értem!

**Forrás és fotó:
Temesvári Római Katolikus
Egyházmegye**

Helyreállítják a türjei premontrei templomot

Hazánk egyik legszebb Árpád-kori templomában és környezetében közel négy éve folytak felújítási munkálatok, így a helyi közösség számára különösen nagy öröm, hogy három év után idén a Gyümölcsoltó Boldogasszony premontrai prépostsági templomban ünnepelhették a karácsonyt. December 25-én délelőtt Fazakas Zoltán Márton csornai premontrai apát mutatott be szentmisét.

A premontrei rend a helyi hitélet alappilléreként alapítása óta a lelki, a közösségi élet, illetve az oktatás mozgatórugója. A település lelkipásztori szolgálatát is ellátó rend örökségének fontos részét képezik az építészeti és tárgyi emlékek is.

Türje Zala megye északkeleti részén, a Zala kanyarulatától kissé keletre, a Keszthelyi-fennsíkot a Kemenesháttól elválasztó árok síkságán fekszik. Első említése 1234-ből való, de a premontrei monostor 13. század eleji alapításakor már valószínűleg jelentősebb helynek számított. Ekkor a Türje nemzetség birtokolta, mint valamennyi környező települést. (A nemzetség esztergomi érse-

ket is adott az országnak: Szentgróti Fülöp 1218 és 1272 között töltötte be e tisztséget.)

A prépostság 1268 és 1358 között hiteles helyként is működött, és a 14. századi Türrjen két templom is volt. A Budáról Velencébe tartó kereskedelmi út mentén fekvő település a 15. század során ugyancsak nagy jelentőséggel bírt.

Az egykori prépostsági templom egy egészen kialakított apátsági építészeti egység része. Az apátságot a Túrje nembéli Szentgróti Dénes bán alapította 1234 előtt. A hozzá tartozó konventépület a templom kioldalához csatlakozott apátsági templom déli falán. A 13. század első években véletlenszerűen a Szent László-legendát a 13. századi freskó, amely a Szent László-legendát egyik legkorábbi ebben a

Az épületegyüttes a
zal együtt az 1540-es év
ször is fosztogatás áldo
és tűzvész martalékává

Hagymássy Eustach, a protestánsná lett kegyúr katonái feldúlták. Az új-jáépítés helyett, a törökök támadásától tartva, a kommandatör preposts castellummá (végvárrá) alakították a monostort, amely így a veszpremi végvári védrendszer része lett. E funkciójában egészen a 17. század második feléig megmaradt.

A türjei prépostság 1703-ban került vissza a premontrei rendhez. A

túrájú főhomlokzata, és a két torony közötti westwerkes toronyköze volt. (A westwerk jelentése nyugati véd-mű. A karoling építészet önálló frank újítása: a bazilika nyugati végének védelmi célú, többemeletes masszív kiépítése.)

A mostani helyreállítás első lépéseként 2018 áprilisában megkezdődött a templom komplex építéstörténeti, művészettörténeti kutatása,

amely szakági restaurátori kutatásokkal és régészeti ásatással is kiegészült. Ezeket követően a szakemberek nagyszabású restaurálási munkát végeztek a szentély és a mellékapolna Dorfmeister István által készített barokk freskóin. A jövő tervei között szerepel, hogy a középkori felületek mintái és feliratai is helyreállításra kerüljenek.

A régészeti feltárások nyomán a templombelsőben feltehetően előkerült az alapító, Dénes bán eddig teljesen ismeretlen sírhelye is, valamint számos más Árpád-kori emlék, sőt egy eddig ismeretlen barokk kriptára is rábukkantak a kutatók.

A felújítás kívül-belül érinti a templomot. A főhomlokzat korábbi jellegzetes natúr téglái vékony vakolatot kaptak, a toronyokat új aranyozott keresztetek ékesítik, a toronysíkok egyedi technológiával lettek felújítva, és megújultak a toronyórák is. A vízelvezetés, a tetőszerkezet, valamint a toronyok belső szerkezetei is újak.

Az új orgona egyelőre becsomagolva várja a mintegy háromhetes hangolási folyamatot.

Forrás:
Türjei Premontrei Plébánia
Fotó: Czeili Gergő

Vízszentelés Ravazdon

Január 6-án este Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Főegyházmegye érsek-metropolitája a teofánia ünnepén megszentelte Béla király kútja vizét Ravazdon, a Pannonhalma melletti kis faluban a gimnázium görögkatolikus diákjai, Hortobágyi Cirill bencés főapát, Juhász-Laczik Albin, a gimnázium igazgatója és más bencés szerzetesek, köztük Hortobágyi Arnold, a ravazdi Szent Márton-templom plébánosa jelenlétében.

A Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban egy tucatnyi görögkatolikus diák tanul, valamint néhány evangélikus és református is. Dejsics Konrád OSB elmondta, hogy már a szocializmus alatt is hagyománya volt annak, hogy görögkatolikusok járnak Pannonhalmára, Orosz Atanáz püspök is ott végzett. Két biritusú, tehát görög és római rítusú szerzetesük van a bencések között ma is. A pannonhalmi apátság diákkápolnájában látható az *Istenszüllő-ikon*, amit 1996-ban, a diákkápolna kialakításakor helyeztek oda. A gimnázium igazgatói ugyanis mindig törekedtek arra, hogy a görög hagyományokat megismertessék a diákokkal.

Pannonhalmát még az egyházzsákadások előtt alapították – hangsúlyozta Dejsics Konrád –, a reformáció alatt is működött a kolostor. II. János Pál pápa és Ferenc pápa azt a küldetést adták Pannonhalmának, hogy az ökumené ügyét mozdítsák elő. Vízkereszt ünnepén a Szent Márton-bazilikában Cirill főapát szentelte meg a vizet a keresztelő-medencében, Ravazdon pedig a történelmi élő forrást szentelte meg a metropolita – e két esemény is kifejezi az egyházak testvéri összetartozását. Ez utóbbi szertartás volt az első élővíz-szentelés a Szent Márton-hegyi bencés közösséghez kötődően.

Béla király forrásából ered az az ásványvíz, melyet Vis Vitalis néven ismerhetünk a bencések vizeként, és Ravazdon palackozzák. Apátsági oklevélből tudhatjuk, hogy IV. Béla ki-

rály idejében a forrás már működött. A hagyomány szerint a tatárok elől menekülő uralkodó itt állt meg kíséretével, hogy megpihenjen, és ivott a forrás vizéből. A kúthoz az 1700-as évektől rendszeresen vezetnek zárandoklatokat.

Kocsis Fülöp vízkereszt ünnepén korábban megszentelte már a Tiszát, a Dunát, és most a Dunántúl közepén, a Sokorói-dombság lábánál a történelmi forrást is. Kérdésünkre elmondta, fontosnak tartja az élő víz szentelését a környezetszennyezés miatt is. Ez a szertartás a római rítusban is jelen volt. Az érsek-metropolita jó tíz éve felélesztette a Duna-szentelés hagyományát, régebben ugyanis egy archív felvételt látott arról, hogy a szerbek Budapesten az 1940-es években nagy tömegben mentek a Dunához, és megszentelték a folyót.

A megvilágított ravazdi forrásnál sokan gyűltek össze a hidegre forduló időjárás ellenére. A vízszentelés szertartásán Kocsis Fülöp mellett Jaczkó Sándor helynök, Kakasi Dávid papnövendék és Gaál Richárd titkár végzett szolgálatot.

Hortobágyi Arnold bevezető beszédében a falu plébánosaként kifejezte, milyen nagy megtiszteltetés, hogy az érsek-metropolita megszenteli a ravazdi vizet, majd köszöntötte a főapátot és szerzetesársait, valamint a bencés diákcsoportot.

„Ma a vizek természete megszenteltetik, és a Jordán kettészakad, s hullámainak folyását visszatartóztatja, látván az Uralkodót belémerülni” – hangzott el Szofróniosz jeruzsálemi pátriárka költeményéből a kezdő-énekben, majd Izajás próféta jövendölését hallhattuk (35,1–10) a pusztában fakadó vízről, mely életet, szabadulást hoz, szent úttján a megváltottak örök örömben járnak.

A második olvasmány (Iz 55,1–13) a szomjazókat hívta a vizekhez, hogy merítsenek. Megtérésre buzdít-

tott, hangsúlyozva, hogy „amint az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé

és fölségesek a te műveid, és nincs szó, mely elégséges volna a te csodatételeid magasztalására!” – hangzott el az imádság végén.

teszi, hogy magot adjon a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, éppen úgy lesz a szavammal is, amely ajkamról fakad. Nem tér vissza hozzámmal eredménytelenül, hanem végbeviszi akaratomat, és eléri, amiért küldtem”.

A harmadik olvasmány a mennyországot vetítette előre, ahol „örömmel meríttek majd vizet az üdvösség forrásaiból” (Iz 12,3–6).

A Szent Pál apostol korintusi leveléből vett szentlecke arra hívott, emlékezzünk, hogy az atyák mind átkeltek a tengeren, és ittak a sziklából fakadó vízből.

Az evangéliumi szakasz Szent Márk könyvéből Krisztus megkezdéséről szól, ami után a görögkatolikus szertartás ekténiája, hosszú könyörgése következett. Az érsek elénekelt Szofróniosz pátriárka költeményét Krisztus megkezdéséről, mely a teofánia felfoghatatlan jelentőségét próbálja szavakba önteni. „Nagy vagy te, Urunk,

Fülöp érsek a forráshoz lépett, belemerítette a hármass gyertyát a vízbe, miközben egy imádságot énekelt, megérintette a vizet, majd beletette a keresztet, amelyre csobogott a forrásvíz.

A főpásztor ezután az egybegyűtekhez szólt, megköszönte a meghívást a görögkatolikus diákok javaslatára, ami a szerzetesek, a plébános és a ravazdi önkormányzat támogatásával valósulhatott meg.

Amikor december 25-e, karácsony még nem különült el a teofánia ünnepétől, a keresztény világ január 6-án ünnepelte, hogy Isten megjelent a világban, a Teremtő belépett a teremtett világba – emlékeztetett. – Ezt érzékelhetjük Jézus megkezdésénél is: ahogyan Jézus belép a Jordánba, a Teremtő lába érinti a teremtett anyagot. Amikor a bűnbánat szentségét magára vette Jézus, teljesen alámerült a Jordán vizében, az anyagvilágban. Ezt a titkot emberi értelem fel nem foghatja.

Szofróniosz atya hosszú vízszentelő imádságára utalva rámutatott, hányszor hallhattuk, hogy ma történt mindez, ma szállt le a Szentlélek a vízre, ma érinti a Teremtő lába a vizeket, ma szentelődnek meg a vizek a Teremtő belépése által.

Ez a ma most van, 2022. január 6-án, most, itt, testvéreim. Ma itt megjelenik az Isten. A Teremtő egyszer s mindenkorra belépett az anyagba. Az úrjelenés ünnepén belép az Isten a mi életünkbe – fogalmazott Kocsis Fülöp.

Ez a víz továbbfolyik a következő folyóba, a Dunába, le egészen a Fekete-tengerig. Megszentelődik általa az egész vízháztartás. Isten jelenléte is átjárja az egész világot. Minél inkább bekapcsolódunk az imádsággal az Egyház ünneplésébe, annál inkább átjárja életünket Isten a jelenlétével. A római katolikusoknál a pap meghinti az otthonokat néhány csepp szenteltvízzel, ami az egész

esztendőre megszenteli az életünket. Ezt az ajtófélfára is felírják, hogy ne legyen olyan nap, amikor nem emlékezünk arra, hogy Isten már belépett az életünkbe.

Az áldást követően, a szertartás végén Kocsis Fülöp egyesével meghintette szenteltvízzel a jelenlevőket, a bencés szerzetesekkel kezdve, hogy emlékeztessen arra, mindannyiunk életét megszenteli és átalakítja az Isten. Mint ahogyan a tudatlan anyagot megszenteli, minket is meg akar szentelni, és azokat is, akikkel találkozunk. Vigyük szét Isten áldását, mint ahogyan a víz szétárad, hiszen sok embernek van szüksége rá – buzdított végül az érsek.

A vízszentelés után a ravazdi polgármester asszony és az önkormányzat képviselői forralt borral, forró teával és pogácsával vendégelték meg a szertartáson részt vevőket.

Vámossy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita

Keresztényellenesség Indiában

2021-ben követték el eddig a legtöbb erőszakos cselekményt

2021 volt az az év az indiai keresztények számára, amikor az eddigi legtöbb erőszak érte őket: 486 erőszakos, illetve gyűlöletcselekmény rázta meg az országot.

Az indiai keresztény kisebbséget számos alkalommal támadták meg hindu szélsőséges csoportok ország-szerte. A békés közösség elleni erőszak évről évre növekszik, és 2021 utolsó negyedében riasztó méreteket öltött. „A benyújtott panaszokból kiderül, hogy mindennap legalább egy támadás történt, így az Egyesült Keresztény Fórum (United Christian Forum, UCF) adatai szerint 2021-ben összesen csaknem 500 erőszakos cselekményt regisztráltak” – mondta a Fides hírügynökségnek A. C. Michael katolikus világi vezető, az UCF koordinátora.

2021 utolsó három hónapjában több mint 180 incidens történt keresztények sérelmére. Januárban 37, februárban 20, márciusban 27, áprilisban 27, májusban 15, júniusban 27, júliusban 33, augusztusban 50, szeptemberben 69, októberben 77, novemberben 56 és végül decemberben 48 esetet regisztráltak.

„A gyűlölet légköre, amelyet egyes csoportok akciói és beszédei

terjesztenek, valamint a hamis propaganda az állítólagos fondorlatos áttérítésekről az antiszociális csoportokat erőszakos cselekményekre uszítja. Súlyosbítja a helyzetet az is, hogy életbe léptek új törvények a vallásszabadság nevében. Nem lenne túlzás azt állítani, hogy mindez megtervezett, összehangolt akció, amivel néhány csoport az ország vallási alapú megosztását kívánja elérni” – fejtette ki A. C. Michael a missziós hírügynökségnek.

Az UCF adatai szerint 2014 óta megugrott a keresztények ellen elkövetett erőszakos cselekmények száma. 2014-ben 127, 2015-ben 142,

2016-ban 226, 2017-ben 248, 2018-ban 292, 2019-ben 328, 2020-ban 279, 2021-ben pedig 486 esetet jelentettek. A négy észak-indiai államban összesen 274 ilyen incidens történt 2021-ben: Uttar Prades (102), Cshattisgarh (90), Dzshárhkhand (44), Madhja Prades (38).

„A keresztények arról számolnak be, hogy ezekben az államokban nincs biztosítva az állampolgárok számára az egyenlő bánásmód” – mondja A. C. Michael, aki korábban a delhi kisebbségi bizottság tagja volt.

Még a déli Karnataka államban is számos incidens történt 2021-ben, itt összesen 59 esetről adtak hírt. A töb-

bi indiai állam 2021-es adatai: Bihar (29), Tamilnádu (20), Odisa (20), Mahárástra (17), Harijana (12), Pandzsáb (10), Ándhra Prades (9), Gudzsarát (7), Uttarakhand (8), Delhi (8), Telangána (3), Himácsal Prades (3), Nyugat-Bengália (2), Rádzsasztán (2), Asszám (1), Dzszammu és Kasmír (1).

Az UCF díjmentesen hívható számán fogadott bejelentések nyomán 210 esetben sikerült jogászok közreműködésével elérni letartóztatott keresztények szabadon bocsátását; továbbá 46 istentiszteleti helyet tudtak újranyitni, illetve engedélyt szerezni a vallási alkalmak folytatására. Ugyanakkor mindössze 34 esetben indult rendőrségi eljárás az erőszakos cselekmények elkövetői ellen.

Csaknem az összes bejelentett esetben vallási szélsőségesek „igazságszító” csoportjai intéztek támadást imatalkozók vagy vallási szertartások alkalmával. Fizikailag bántalmazták az imádkozó embereket, mielőtt átadnák őket a rendőrségnek erőszakos áttérés vádjával. Gyakran látni keresztényellenes szlogeneket a rendőrörsök előtt, és a rendőrség ilyenkor sem avatkozik közbe. A keresztények ellen azért is követnek el egyre több erőszakos cselekményt, mert a rendőrség tehetetlen, illetve nem igazán elkötelezett az elkövetők

felderítése és felelősségre vonása terén – annak ellenére sem, hogy az indiai Legfelsőbb Bíróság többször is felszólította őket, hogy lépjenek fel a csoportos erőszak ezen szörnyű esetei ellen.

A „vallásszabadságról” szóló törvény alapján tizenkilenc fellebbezés van folyamatban India azon kilenc államában, ahol ilyen törvények léteznek. Bár ilyen törvények 1967 óta – több mint ötven éve – vannak hatályban egyes indiai államokban, a mai napig egyetlen keresztényt sem ítélték el megtérésre kényszerítés vádjával. Ezenkívül a népszámlálások adatai is arról tanúskodnak, hogy a keresztény kisebbség továbbra is az 1,3 milliárdos indiai lakosság mindössze 2,3 százaléka, arányuk nem növekedett (2019).

Az UCF „zöld számán” 2015. január 19-e óta fogadják a hívásokat, hogy támogassák a szabadságot Indiában, és az olyan értékek előmozdítását, mint az igazságosság, az egyenlőség és a testvériség. A segélyvonal segít az érintetteknek, különösen azoknak, akik nem ismerik az ország törvényeit; útmutatást nyújt, hogyan kell eljárniuk a hatóságoknál.

Forrás: Fides.org
Fotó: UCFHR/Facebook
Fordította: Verestói Nárcisz

Cigánypasztorációs évzáró Máriapócs

Előretekinthető, ugyanakkor a hátrahagyott napokat is számba vevő cigánypasztorációs közösségi programot szerveztek december 30-án Máriapócs.

A harminc, Nyírkátáról és Máriapócsról érkezett résztvevő között családi beszélgetés alakult ki az elmúlt évről és az új esztendő feladatairól és terveiről.

Ugyanakkor szóba került vízkereszt közelgő ünnepe is. A kisebb gyerekekben tudatosították ennek kapcsán az Isten-jelenés fogalmát.

A Nyíregyházi Egyházmegyei Karitásztól jövevények min-

denki ajándékkal térhetett haza a találkozóról. A vacsorából megmaradt finomságokat pedig még az este folyamán szétosztották a nagycsaládok között.

Forrás és fotó: Nyíregyházi Egyházmegye

A Karitatív Tanács szervezetei az élelmiszermentésért is dolgoznak

A hazai karitatív szervezetek eddig is részt vettek az élelmiszermentésben, de a jövőben még nagyobb léptékben kapcsolódnak be. Erről a Katolikus Karitásztól, a Magyar Református Szeretetszolgálat, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, az Ökumenikus Segélyszervezet, a Baptista Szeretetszolgálat és a Magyar Vöröskereszt képviselői részvételével tartottak sajtótájékoztatót 2021. december 29-én.

Az élelmiszerhulladék mennyiségének csökkentése és ezáltal az élelmiszerpazarlás mérséklése állami érdek – hangsúlyozta Nagy István agrárminiszter az élelmiszermentésről szóló sajtótájékoztatót december 29-én az Agrárminisztérium tájékoztató szobájában.

A hat nagy segélyszervezet képviselőivel közösen rendezett sajtótájékoztatót a tárcavezető emlékeztetett, hogy világvizsgálatban a megtermelt élelmiszer harmadát soha nem fogyasztják el, az Európai Unióban évente mintegy 90 millió tonna, míg hazánkban a teljes magyar élelmiszerláncban 600 ezer tonna élelmiszer vész kárba.

Kiemelte, az unió azonban idén tavasztól már lehetővé tette a lejárt minőségmegőrzési idejű, így kereskedelmi forgalomban nem tartható, de emberi fogyasztásra alkalmas termékek karitatív célra történő felajánlását. Ezzel a kereskedelmi szektorban jelentősen megnövekedett az élelmiszermentésbe bevonható termékek mennyisége, így szükségessé vált a kapcsolódó újraelosztási rendszer továbbfejlesztése – tette hozzá Nagy István.

A miniszter felhívta a figyelmet arra, hogy ennek a problémakörnek a kezelését célozza az élelmiszerpazarlás megelőzéséről szóló törvény, amelynek célja kettős: a kereskedelmi élelmiszerhulladék csökkentésén túl a feleslegessé váló mennyiség eljuttatása a rászorulóknak, karitatív szervezetek közreműködésével.

Hangsúlyozta: a fő cél az, hogy hazánkban a kiskereskedelmi láncban a jelenlegi éves hatvan ezer tonna veszendőbe menő élelmiszerből, az eddig megmentett tízezer tonnányi mennyiséget feljebb tornásszák a létrejövő Élelmiszermentő Központ koordinatív közreműködésével.

Nagy István szerint ezzel a lépéssel is sikerül majd kiszűrni a nyereszkeskedő, tisztességtelen szereplőket, hiszen elődleges cél, hogy megakadályozzák az ilyen termékekkel történő visszaéléseket, a fogyasztók megtéveszté-

sét. Hozzátette azt is, hogy a létrejövő központ nem írja felül és nem veszi át az egyes kereskedelmi szereplők kialakult élelmiszermentési intézkedéseit.

Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, a Karitatív Tanács elnöke elmondta: a hazai karitatív szervezetek eddig is részt vettek az élelmiszermentésben, de a jövőben még nagyobb léptékben tudnak bekapcsolódni ebbe a munkába. Ezt is segíti, hogy a Karitatív Tanács tagszervezetei a kormányval együttműködésben az elmúlt években az Európai Unióban egyedülálló beruházássorozattal logisztikai központokat hoztak létre országukban, ezeket jól tudják majd használni az élelmiszermentésben is. Ugyanakkor a speciális többletfeladat ellátásához, a szükséges tárgyi és személyi feltételek biztosításához a kormány 2022-ben szervezetként 350 millió forint támogatást nyújt a Karitatív Tanács tagszervezeteinek.

Az államtitkár szerint az országos lefedettség és több évtizedes tapasztalattal rendelkező karitatív szervezetekkel a jövőben még hatékonyabban végezhető az élelmiszermentés.

Soltész Miklós megköszönte a Karitatív Tanács tagjainak egész éves helytállását, hangsúlyozva, hogy a hat legnagyobb hazai karitatív szervezet soha nem tért ki a pluszfeladatok vállalása elől. Kivették róluk a koronavírus-járvány elleni küzdelemből, a járvány miatt árván vagy félárván maradt gyerekek segítéséből, a horvátországi földrengés okozta károk elhárításából, most pedig készséggel kapcsolódnak be az élelmiszermentés magasabb szintre emelésébe is – mondta a politikus. Úgy véli, ha sikerül a jelenleginél nagyobb mennyiségű élelmiszert megmenteni, az jelentős további támogatás lesz a segítségre szoruló embereknek, illetve az őket segítő, gondozó intézményeknek, szervezeteknek.

Forrás: MTI/Katolikus Karitásztól Fotó: Fekete István/Kormány.hu

Papszentelést ünnepeltek Szakolyban

Szocska A. Ábel nyíregyházi megyéspüspök a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Szakolyban január 2-án görögkatolikus áldozópappá szentelte Szabó Csaba Péter diakónust.

A püspök prédikációjában felhívta a figyelmet arra, „ritkán adatik meg, hogy az új év első napjait ilyen szépen, ünnepélyesen töltsék az emberek. Az új esztendő előtt állunk, tele reménnyel. Addig, amíg a Jőistén papi hivatásokat ad, amíg papokat szentelünk, addig nincs ok a félelemre, mert ez azt jelenti, hogy Istennek gondja van ránk. Elküldi az ő szolgáit, hogy a ránk kimerített években ők vigasztaljanak, segítsenek bennünk.”

A szentbeszéd alatt Szabó Csaba Péter diakónusként állt a főpásztor mellett, aki elmondta: „A diakónus a fejét az oltárra hajtja, és a papszentelés szentségében egy életre elnyeri a papság pecsétjét, egy eltörölhetetlen jelet, melyet senki sem vehet már el tőle. A munkásságát föl lehet függeszteni, meg lehet tiltani, de a szentelés pecsétjét, melyet az Úristen a szentelés által megad neki, azt senki sem törölheti le róla. Ő mindörökké pap marad.”

Ezt a feladatot kell szem előtt tartani, hiszen – bár fontos, hogy egy pap járjon legyen sok mindenben, tájékozott legyen a világ aktuális dolgaiban – a hívek azt várják majd tőle, hogy pap legyen, hogy minden körülmények között Krisztus vigasztaló szavait mondja számukra, hogy Isten hűséges szolgálója legyen.

„Egy pap munkássága és élete abban mérhető le, mekkora nyomot tud hagyni az emberek életében. Nem akármilyen nyomot, hanem Jézus Krisztus pecsétjét.”

A fiatal tisztelendő asszonyt, Csaba atya feleségét is megszólította a főpásztor. A jó lenyomat érdekében határozottan kell illeszteni a proszforára és erőteljesen kell rányomni a pecsétet – átvitt értelemben ez a tisztelendő asszony feladata. Segítenie kell férjét abban, hogy Krisztus lenyomata minden egyes ember szívébe be legyen pecsételve, akivel csak találkoznak.

Szocska Ábel végül azt kívánta a szentelendőnek, hogy ez a jel kísérje végig az ő és a rábízottak életét is: Jézus Krisztus győze.

Az egyházközösség, melynek tagjaként az Isten szolgálatának útjára lépett, gyermekeként fogadta az újszenteltet, a szakolyi hívek egy

Szocska Ábel ezután a szimbolikus megpecsételés és nyomot hagyás jelentőségét fejtette ki, amiben segítségére volt a Csaba atyának ajándékból szánt pecsét is.

A Szent Liturgiára való készülés során egy papnak különféle eszközökre és anyagokra van szüksége. Az egyik legfontosabb anyag a kenyér, melyet a legfinomabb, legtisztább búzalisztból kell előkészíteni, hozzá kovászt, sót, szenteltvízzel vegyített vizet kell adni. Az elkészített tészta a pap egy Jézus Krisztus monogramjával (ICXC NICA – Jézus Krisztus győz) ellátott pecséttel lenyomatot présel.

„Mert az a kenyér nem akármilyen kenyér, nem akármilyen cselekményre lesz előkészítve: a legszentebb, legünnepélyesebb szertartásunk, a Szent Liturgia keretében maga az Úr Jézus tiszteli meg a kenyeret az ő személyes jelenlétével. Milyen nagy titok ez! A pap feladata, hogy bemutassa, s általa mindez megvalósuljon” – magyarázta a hierarcha, majd rámutatott: „A kenyér, melyet a pap előkészít a liturgiára, különleges kenyér: pecséttel ellátott. A papi élet is az.”

A pap a szentelés után már nem olyan életet él, mint bármelyik embertársa a világban, nem viselkedhet akárhogyan, mert mint a kenyér a Szent Liturgiára, ő is pecséttel van ellátva: különleges hivatással rendelkezik, „az Úristen a kegyelmével a papi hivatásban megpecsételi”.

A kenyér összetevői is erre emlékeztethetik majd az újszenteltet: a tiszta búzaliszt, hogy tiszta életet éljen, részesüljön sokszor a gyónás szentségében, mindig tiszta legyen a lelki élete, a papi szolgálata. A kovász, az éltető erő szintén minden papban ott kell hogy legyen, a közösség élesztőjévé, kovászává kell válnia, ahogy Krisztus is mondta tanítványainak. A só, Jézus tanítása szerint, ha ízét veszti, kidobják. „A hivatásodat ápolni kell, nehogy elveszítsd azt és kiüresedett pap, unott ember válna belőle; vigyázz a sóra, nehogy ízét veszítsd.” A szenteltvíz pedig az Isten megtisztító, megújító kegyelmére emlékeztet.

„Amikor a pecsétet belenyomod a proszforába, ne felejtsetd el, te is ezzel a pecséttel vagy ellátva. Neked egyetlen feladatod van: az Úr Jézus örömhírét továbbadni az embereknek, hogy Jézus Krisztus győz.”

kehelykészlettel, Galajda Balázs parókus egy kézi kereszttel ajándékozta meg a fiatal papot.

A liturgia záróáldása után az újszentelt egyesével megáldotta a jelenlévőket.

*

Szabó Csaba Péter 1994. december 1-jén született Nyíregyházán. Szakolyban, valamint Debrecenben járt általános iskolába, majd a debreceni Szent József Gimnáziumban érettségizett 2014-ben. Felsőfokú tanulmányait ugyanebben az évben kezdte a Görögkatolikus Papnevelő Intézetben, Nyíregyházán. 2017-ben a papnövendékek számára kötelező szociális évét Angliában és Budapesten töltötte. Az első félév során az Ágoston-rendi nővérek által fenntartott Boarbank Hall Idősek Otthonában, második félévben a Vakok Batthyány László Gyermekotthonában szolgált gondozóként.

A szeminárium éveit alatt Csaba kezdeményezésére gyermekotthonok és árva gyermekek részére évről évre gyűjtést szerveztek, s az adományokat eleinte a dévai Szent Ferenc Alapítvány galospetri Szentháromság Otthonának juttatták el; majd a bőkezű adakozóknak hálá az abaújkéri, az abaújszentléleki és a szakolyi otthonok is támogatni tudták.

2018-tól a budapesti Központi Papnevelő Intézet növendéke volt. Amikor a központi szemináriumba került, a gyűjtési akciókat ki-terjesztették az ország valamennyi szemináriumára. Szabó Csaba Péter nagyfokú szociális érzékenységgel szívesen szolgál a fogyatékkal élő embertársai körében, s tette ezt éveken át a Szent Damján-táborban is; Budapesten végzett jelnyelvi tanulmányai a fogyatékkal élőkkal való kommunikációját segítik.

Teológiai tanulmányainak utolsó három évét a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végezte, 2021-ben államvizsgázott. 2021 nyarán feleségül vette Radics Viktóriát. Szocska A. Ábel nyíregyházi megyéspüspök 2021. október 3-án szentelte diakónussá a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Balkányban.

Szabó Csaba Péter újszentelt papot a Balkányi Görögkatolikus Egyházközösségbe nevezte ki segédlelkésznek a főpásztor.

Szöveg és fotó: P. Tóth Nóra Forrás: Nyíregyházi Egyházmegye

Gyógyító szembesülés a családuk történetével

Rubovszky Rita, a Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont vezetője a generációk közti párbeszédről

(Folytatás az 1. oldalról)

– Megtudtam például, hogy édesanyámék kilencen egy szekéren menekültek el az oroszok elől Székesfehérvárról, vagy hogy orvos nagyapám a légerekben felszabadított zsidókat gyógyította. Az egyik nagynénémről elvették az éttermet, ami olyan fontos volt számára, s így egyik pillanatról a másikra kasszírónő lett a Moszkva téri talponállóban. Emlékszem, egy negyven négyzetméteres, sötét, földszinti lakásban látogattuk. Mi az a család voltunk, ahol akkor is herendi porcelánnal és családi ezüsstel terítették ünnepken, ha egyébként zálogházba kellett adni az ékszereket, hogy tudjunk húst venni.

– Ma is továbbörökítik ezeket a történeteket?

– A gyerekemnek sokat mesélt az édesapám, így fontossá váltak számára a tárgyak és a hozzájuk fűződő emlékek. A karanténidőszakban el is kezdte kutatni a családfát. Örökösödési könyveket, telekkönyveket, önkormányzati archívumokat vizsgált át, az Arcanumban kutakodott. Érdekes dolgokra derült fény. Három-négy generációnak kellett eltelnie a családukban, mire addig ki nem mondott kérdéseket fel mert tenni egy olyan generáció képviselőjeként, amely a traumákat már nem érzi a saját bőrén.

– Miért tartja fontosnak a család múltjának ismeretét?

– Érzem, hogy a családtagok által megélt történetek gyógyítanak. De azt is látom, hogy a magyar társadalom jelentős részében a nemzedékek közötti kommunikáció nem működik. Szerintem nem választható el a személyes sors és döntés attól, amit az ember magában hordoz. Nemcsak a megfogalmazható emlékeiben, hanem a sejtjeiben, a családi emlékezetben és a nemzeti emlékezetben. Intézményvezetőként is sokat foglalkoztatott az a gondolat, hogy a válaszok, amelyek az elmúlt két évben a covid-járvány miatt megváltozott helyzetben megfogalmazódnak a családokban, vajon mennyire gyökereznek az előző nemzedékek válaszaiban.

– Gyógyítónak tartja a múlttal való szembesülést. Am ezek a történetek nemcsak erőforrást jelenthetnek, hanem sokszor terhet is. Miért jó mégis tudni róluk?

– Nem vagyok szakember, de azt hiszem, az a sok agresszivitás, a tehetetlenség hiánya, ami a magyar családokban, a munkahelyeken, a közlekedésben és a közbeszédben is jelen van, félelemből fakad, ami azért alakul ki, mert az embereket nem szembesítették az igazsággal. A legnehezebb valami olyat érezni, ami nem megfogható. Ezzel nem tudunk mit kezdeni. A családokban száz éve kimondatlanul és feldolgozatlanul halmozódnak traumák: Trianon, a második világháború, a származással kapcsolatos kérdések, a beszolgáltatás, az ügynökmúlt, a beszerzés, a Kádár-rendszer. Fontos lenne végre szembenézni a saját család történetéből azokkal a momentumokkal is, amelyek sérülést okoztak. A mi családukban is sok ilyen volt. A rokonokkal szeretettel beszélgetve érdemes kiemelni történeteket az illúzióból. Ez azzal is együtt járhat, hogy a családtagok más fényben tűnnek fel.

– Hogyan lehet elkezdni a párbeszédet egy olyan közegben, ahol nincs ennek hagyománya?

– Mindenkinek azt javasolom, hogy kezdjen el őszintén kérdezni. A mostani családokban nem jellemző az a fajta figyelem, amelyről Arany János *Családi körében* olvasunk, ahol az unoka az 1848-as történeteket hallgatja. Mégis nagy megtartó erőt ad, ha a különböző generációkhoz tartozóknak együtt ünnepelni, és képesek elviselni egymást akár egy nyaralás alatt. Nem kedvez ennek az a modell, amelyben a nemzedékek elvannak választva egymástól. Akkor lehet gyógyulni, ha merünk vállalkozni arra a közös zárandókútra, amelyre minden generáció minden tagja hozza magával a saját kis batyuját, az őszinte párbeszéd mentén mégis gyógyíthat. Sokáig éltünk olyan történelmi helyzetben, amelyben nem lehetett beszélni, de meg kell tanulnunk ezt újra.

– Érdekli a mai fiatalokat a múlt? Tudnak mit kezdeni vele?

– Elegük van a nyomasztó történelmi múlt terhéből. Fel akarnak szabadulni az alól, hogy folyamatosan cipeljék ezeket. Van alapja ennek az igényüknek, nem szabad megterhelni őket az előző nemzedékek előítéletességével. Mégis fontos, hogy átadjuk nekik a történeteket, hiszen a gyökértelenség nem választ jelent, nem tiszta lappal indulást, hanem múlt nélküli életkezdést. Csak a múlt ismeretében tudunk másképpen dönteni a magunk életében. Én a családomból hozom a párbeszédkészséget, bár nálunk is volt elhallgatás, és sok mindenre most ébredek rá én is. Belenőttem egy szövetbe, amiből, ha kell, ki lehet szakadni.

– Mi volt ebben a szövetben az, amit szeretett, amit értéként ismert el?

– Szerettem, hogy sokan ülünk az asztalnál, hogy senkit nem hagyunk az út szélén. Nincs olyan idő vagy egyedülálló a családban, aki egyedül karácsonyozna, egymaga ülne vasárnap az asztalnál, ne viselnénk rá gondot. A mi családukban több lakás ára

mányból annak is, ami értékes volt, mert csak a fojtogató külsőségeket látták benne. Sokan viszont kiválogattuk az igazi értékeket, és megállapítottuk, mi az, amin túl lehet lépni.

– Régen belenevelték a fiatalokba a felnőtteknek kijáró

„Azért is volna érdemes beszéltetni az előző nemzedékek tagjait, mert akkor a fiatalok rácsodálkozhatnak a hétköznapi hősiességre, arra, hogy kikre lehetnek büszkéek a családban. Fontos, hogy a családok felfejtsék a múlt szövetét”

ment el ápolónőre; nem fordulhatott elő, hogy ne gondoskodjunk az öregeinkről.

Az Egyetemi templom ének- és zenekarában szocializálódtam. Azt, hogy iskolaigazgató vagyok, a szalézi lelkületnek köszönhetem, amit abban a közösségben kaptam, annak ellenére, hogy 1950-ben feloszlatták a rendet. Fontosak voltak azok a kapcsolatok is, amelyek ott kötötték a családok között gyerekkoromban. Erős baráti hálót építettem, amit azóta is ápolok.

– Mit élt meg az örökségből negatívumként?

– Fojtogató volt számomra az a kísérlet, amellyel a hetvenes-nyolcvanas években a szüleim értelmiségi generációja meg akart megteremteni egy második világháború előtti, kissé historizáló légkört, ami sokszor irreális volt. Nagyon lázadtam ez ellen. A szüleink túlféltettek minket, emiatt volt egy szakadék aközött, amit a világban tapasztaltunk, és amit otthonról magunkkal hoztunk. Keményen szabályozták, mit, hol és kinek lehet mondani. Emögött történelmi traumák álltak, sokan így éltünk – kulácsaladokra, a katolikus családokra, a kommunista családokra is igaz volt ez. Az a társadalmi réteg, amelyből származom, létrehozott egy iratlan illemkódexet, ami nyilvánvalóan nem a nyolcvanas évek illemkódexe volt. A védőbástyamodell és a keresztény értékrend összefonódott benne. Az én nemzedékemben sokan kiborították a fürdővízzel a gyereket, ellene mondtak a hagyományból annak is, ami értékes volt, mert csak a fojtogató külsőségeket látták benne. Sokan viszont kiválogattuk az igazi értékeket, és megállapítottuk, mi az, amin túl lehet lépni.

tiszteletet. Mi történt mára a tisztelettel?

– Meg kell barátkoznunk azzal, hogy a mai kamaszban már nincs jelen az idősebbnek saját jogon kijáró tisztelet. A mostani tizenévesek nem ezért tisztelik a szüleiket, a tanáraikat, a papot. Ugyanakkor nagyon fel tudnak nézni emberekre, de azt ki kell értelmezni. A mi generációnk egy olyan világban nőtt fel, ahol az eleve kijáró tisztelet uralt mindent. Ennek hátrányos következménye is volt, például a sok elhallgatott gyermekbántalmazás, hiszen az áldozatok nem mertek szembeszállni az elkövetőkkel. Most újra kell tanulni a tiszteletet. Azért is volna érdemes beszéltetni az előző nemzedékek tagjait, mert akkor a fiatalok rácsodálkozhatnak a hétköznapi hősiességre, arra, hogy kikre lehetnek büszkéek a családban. Fontos, hogy a családok felfejtsék a múlt szövetét.

– A ma iskolába járó gyerekek családjában előfordulnak ilyen beszélgetések?

– Gyakori a kommunikációképtelenség a családokban. Nem ritka, hogy a kamaszok nem tudnak beszélgetni a szüleikkel, még a rémisztő dolgokat sem mondják el nekik. Természetes, ha egy kamasz bezárkózik, de az már nem normális, ha a családtagok nem beszélnek egymással. Kevés családban van olyan párbeszéd, hogy a szövetfejtésnek helye lehet benne. Viszont ha az ember meghívja erre a gyerekeket, boldogan belemernek. A felnőtt társadalom

felelőssége, hogy megfelelő légkört teremtsen, és olyan beszélgetéseket kezdeményezzen, amelyekben a családban meglévő erőforrások és a feldolgozandó traumák szóba jöhetnek. Ha ez megtörténik, jobban kötődik a fiatal a hazájához is. Miért várjuk el egy tizenévesétől, hogy Magyarországon jelentkezzen egyetemre, ha nincs kötődése ide?

– Lánynevelő gimnáziumként milyen nevelési kérdések foglalkoztatják Önöket?

– Sokat gondolkodunk azon, hogyan adhatunk a diákoknak alapot ahhoz, hogy középosztálybeli értelmiségiek legyenek, felnőttként keresztény válaszokat találjanak majd a szakmai és a családi életükben, és elbírák a csalódásokat, a nehézségeket, amelyekkel találkoznak. Kulcsot szeretnénk adni nekik ahhoz, hogy el ne lene tudjanak mondani a kísértésként felmerülő nem keresztény válaszoknak. Kérdés az is, hogy egyáltalán milyen családeshményt, női eszményt mutassunk nekik. Mi van akkor, ha baj ér minket, és kilépünk a családeshményképből, amelyben minden szép és jó? Hogyan tegyük ma vonzóvá számukra a családot, a házasságot, a gyerekvállalást? És hogyan győzzük meg őket arról, hogy jó a Katolikus Egyházban, közösségben megélni mindezt?

– Milyen keretek között végzik ezt a modern szemléletű nevelést, lelki fejlesztést?

– Jó kezdeményezésnek tűnik az iskolában tizenegy éves elvezető bevezetett osztály elnevezésű foglalkozás, amely különböző élethelyzeteket boncolgat. A két-három hetente tartandó informális órán egy csapat előjátszik bizonyos szituációkat, melyeket a lányok csoportokban dolgoznak fel. Alkalmuk van eközben arra, hogy megtanuljanak nehézségeket kimondani, és ne felnőtt korukban keresse erre először technikákat. Ha mondjuk a gyász a foglalkozás témája, a saját veszteségélményeik megfogalmazódhatnak. Egy párkapcsolatban is meg kell találniuk, mi a nő szerepe. Ez nem egyszerű, hiszen az értelmiségi nőtől a társadalom azt várja el, hogy domináns és gyenge is legyen – nehéz ezt a kettőt egyszerre élni. Az osztály hat éve alatt a lányok önismeretre tesznek szert, és megismerik a saját szeretetnyelvüket, ami a párkapcsolatban és a gyerekevelésben is fontos. Megtanulják, hogy ne váljanak áldozattá, de

azt is, hogy ne tetszelegjenek az áldozat szerepében, mint oly sok nő. Hogy tudjanak szeretetet adni és kifejezni, képesek legyenek dicsérni, hálnak lenni, és megtalálják a megfelelő formákat ehhez. Ha valamelyikük olyan családból jön, ahol nincs szokásrendszer, egy másik lánytól megtanulhatja, milyen az a család: hogyan ülünk le a vasárnapi asztalhoz, hogyan öltözünk fel ehhez, miként főzünk, terítünk, és egyáltalán milyen a hangulat. Fontos, hogy a lányok jól kommunikáljanak, hiszen nők, és a társadalom elvárja ezt tőlük. A kommunikáció nem pletykálkodást jelent, hanem énbeszédet, amellyel meg tudják fogalmazni az érzéseiket és a fájdalmaikat is.

A nevelés fontos eszköze iskolánkban a lelki gyakorlat is. Az elmúlt évek során túl léptünk a klasszikus lelki gyakorlatos helyzeteken. Elvittük a tanulóinkat Esztergomba, a Szent Adalbert Központba, ahol sok megosztásban, beszélgetésben volt részük, és a művészet eszközeivel is megfogalmazhatták, amit szavakkal nem tudtak.

A nyári táborunkba százan jelentkeztek, egy óra alatt be is telt a létszám. A tanárok és a diákok itt is foglalkoznak a családmódellekkel. Nagyon lényegesnek tartjuk, hogy ahol nincs család, ott maga az iskolai közösség mutasson olyan példát, amire építeni lehet. Eszközrendszerként akarunk adni a gyerekeknek, szeretnénk, hogy a jó példa látszódjon, és időnként a tanárnak is alkalma legyen a személyes megnyilatkozásra. Én is el szoktam mondani, hogyan egyeztettem össze a főigazgatói teendőimet és az anyaságot, vagy hogy milyen ökölszabályok vannak az életben. Például tudatosan szétválasztom a családi életemet és a munkámat. Amikor egy hétre elmegyünk nyaralni, kikapcsoljuk a telefonunkat, és csak egymásra figyelünk. Jó, ha a gyerekek látják, hogy ezt megvalósítható a mai világban.

Jézus azt mondja: ahol ketten-hárman összegyűltek a nevemben, ott vagyok közte. Ezt nem kifejezetten a vér szerinti családra érti. Sokan vannak körülöttünk, akiknek reményt kell adni ahhoz, hogy megélik a szeretetet, valóra váltsák a családi modellt, és be tudják hívni az Urat a közösségükbe. Fontos számunkra, hogy ne érezze kirekesztettnek magát az, aki nem ép családban él. Öröm számunkra, hogy összekapaszkodnak a lányok, és később is tartják egymással a kapcsolatot, amit az öregdiák-találkozókon is látunk. December 29-én én is találkoztam a régi osztálytársaimmal. Ez szép szimbóluma annak, hogy a karácsony egy asztalhoz hívja a vér szerinti családokat és az olyan közösségeket is, ahol megélik a szeretetet.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

A fiatalok szomjazzák Isten jelenlétét, szeretetét

(Folytatás az 1. oldalról)

– Az egyházi gimnáziumban hogyan élte meg a hitét?

– Akkor úgy éreztem, elég az, amit ott kapok. Nagyon jó hittanár volt, szívesen emlékszem vissza rá, a mai napig jó kapcsolatban vagyunk. Az egyetemi időszakban viszont már belső késztetést éreztem, hogy jobban keressem Isten közelségét. Úgy gondolom, ez az indíttatás a Szentlélektől jött. Az egyetem alatt egyik este bulizni hívtak, de nekem inkább elcsendesedni, elvonulni lett volna kedvem. A kollégium kápolnájában találtam meg ezt a lehetőséget. Ekkortájt kezdett igazán személyessé válni a hitem. Csend és nyugalom fogadott a kápolnában, és ott hallottam meg igazán Isten hangját, ami először nem a papságra hívott, de lassanként, szépen, finoman rávezetett, hogy az lesz a következő lépés.

– A szülei miben mutattak példát Önnek?

– Édesanyám katolikus családban nevelkedett, édesapám pedig mellette tért meg. Akkor lett elsőáldozó, bér málköző, és azt hiszem, akkor is keresztkedett meg, amikor a házasságkötésük volt. Azután együtt jártak a Házás Hétvége alkalmaira. Két és fél évvel fiatalabb nálam a testvérem, ő megnősült, feleségével családot terveznek. Gyerekkoromban Egerben, abban a városrészben, ahol laktunk, volt egy kispap, aki a nyári szünetben ministrálni tanított. Ezt nagyon élveztem. Kötődtem a plébániához is, tesszett, hogy segíthetek, télen havat lapátolhatok, ősszel levelet söpörhetek. De nem ezek az élmények voltak a meghatározók a papság szempontjából. Az elhívás számomra sokkal inkább a személyes istenélményből, a hitem növekedéséből fakadt. Szüleim jártak velünk templomba, reggel és este együtt imádkoztunk. Ezeket hoztam otthonról.

– Mikor jött el az életében az a pont, amikor elhatározta, hogy igent mond a papságra? Milyen érzés volt ez?

– Egyfajta kiválasztottság-élményt éltem meg. A kápolnai magányom idővel rendszeressé vált, hente többször is úgy éreztem, szükségem van arra, hogy elvonuljak, elcsendesedjek, Isten elé vigyem a dolgaimat. Az oltár előtt aztán érezni kezdtem magamban a válaszokat. Egy ilyen estén Isten megmutatta, hogy születésemtől kezdve mennyi mindent köszönhetek neki az életemben. A szüleim kilenc évig éltek házasságban gyermekáldás nélkül, az orvosok sem tudtak segíteni nekik. Az imák hatására azonban mégis megszülettem, és a testvérem is. Felismertem, hogy az életemet Istentől kaptam ajándékba. Nem is egyszer. Négyéves koromban ugyanis átestem egy nagyon komoly betegségen, ami akár végzetes is lehetett volna, de maradéktalanul felépültem. Emiatt úgy éreztem, Isten azt akarja, hogy éljek. És egyszer csak felmerült bennem a kérdés, hogy vajon az enyém-e az életem. Miért vagyok ezen a világon? A létezésem célja biztosan több, mint az a motiváció, amivel jelentkeztem az anglisztika szakra, mondván, majd csak jó lesz valamire. Rájöttem, hogy Isten nem így lát engem, nem azt gondolja, „majd csak jó lesz valamire”, hanem nagyon is konkrét elképzelése van rólam. Idővel aztán megértettem, hogy a papságra hív. Elbeszélgettem az akkori egri káplánunkkal, elmentem hivatástisztázó lelkigyakorlatra, és fokozatosan megerősödött bennem, hogy ez lesz az utam.

– A családja hogyan fogadta a döntését?

– Édesanyám nagyon örült, ugyanis régi vágya teljesült ezzel, amiről azelőtt sosem beszélt nekem. Ahogy említettem, a szüleimnek sokáig kellett várniuk az érkezésemre, és mint kiderült, már a születésem előtt felajánlottak Istennek. Édesanyám azt

– Nem, már korábban is. Hugyecz János atya volt a prefektusunk, vele már az első évben eljutottunk egy országos találkozóra, de az az alkalom nem hagyott bennem jó emléket. Születésnapomra megkaptam tőle Josip Lončar *Erő a magasból* című könyvét, ami alakítani kezdett. Janó atya szemléletmódja is sokat formált rajtam, de akkor még nem éreztem a

Nehézséget az iskolával kapcsolatos dolgokban éltem meg. A pedagógusok még nem egy evangelizált közege. Amikor a felszentelésem után, huszonhét évesen Gyöngyösre kerültem, úgy éreztem, oda kellene mennem ezek közé a nálam többségükben idősebb és tapasztaltabb emberek közé, és mondanom nekik valamit, ami hatással van rájuk. Ez

kérte tőle, hogy ha a papságra hív majd, akkor adja meg neki azokat a kegyelmeket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy abba az irányba tereljen engem. Ezt azonban soha nem mondta nekem, mert nem akart befolyásolni. Amikor elárultam neki, hogy pap szeretnék lenni, úgy érezte, Isten meghallgatta az imáit. Érdekes helyzetet teremtett a családban, hogy az öcsémmel egyszerre kezdtük el a szemináriumot, de ő a második év után elment szabad évre, és aztán nem jött vissza. Sajnos édesapám már nem érthette meg a pappá szentelésemet, de biztos vagyok benne, hogy ő is nagyon örül neki.

– Hogyan emlékszik vissza a szemináriumi évekre?

– Hihetetlenül gyorsan elrepült az a hat év, szerettem odajárni. Persze voltak megpróbáltatások és nehézségek, de soha nem kerültem hivatásválságba. Nagyon biztos hivatástudattal léptem be a szemináriumba, és megerősödtem, mire elérkezett a felszentelésem. Nagyszerű előjáróim voltak. A legjobb élményem ezekből az évekből a Szentlélek-szeminárium, amit ötödévesen sikerült elvégeznem. Nagyon mély, személyes tapasztalatot jelentett. Ott kezdődött a szentlelkes megújulásom, ami új dimenziót hozott a hitembe és a lelki életembe. Természetesen a szentségek a legfontosabbak, de megtapasztaltam – és tapasztalom azóta is –, hogy a Szentlélek új kiáradása meg-eleveníti a már megkapott szentségi kegyelmeket. Ferenc pápa nem véletlenül mondta, azt várja a Karizmatikus Megújuláshoz tartozó közösségektől, hogy az Egyház minden tagjával megosszák a Lélek-keresztséget. A Szentlélek-keresztség óta úgy érzem, egyre nagyobb teljességben élek, de ez még sehol nincs ahhoz képest, ami előttem áll. Ha visszatekintek a korábbi éveimre, el sem tudom képzelni, hogyan élhettem kereszteni-ként a Lélek-keresztség megújító ajándékai nélkül.

– Ekkor, ötödéves kispapként talákozott először a Karizmatikus Megújulással?

magaménak. Aztán ötödéven, a Szentlélek-szemináriumon, a Lélek-áradásért mondott ima során, az értem imádkozókon keresztül olyan látást kaptam, ami megváltoztatta az addigi hívó életemet, a lelkiéletemet, az egész kereszténységemet.

– Miben lett más az élete?

– A Szentlélek-keresztség elindított egy új úton, és azután kezdett kibontakozni bennem ez a kegyelem. A második Szentlélek-szeminárium, ami Gyöngyösön volt, nagy ugrást jelentett. Ott én voltam a főszervező, és nagyon jó csapat állt össze. Amikor a kéri-gma (igehirdetés) pontjai alapján a tanításokra készültem, amiket én tartottam, az nagy lökést adott a hitemnek. A szemináriumon aztán én is egyre mélyebben átéltem hitünk valóságát, ahogyan beszéltem róla. Az életünk nem két vágányon fut, hogy egyrészt keresztény vagyok, másrészt meg élem a mindennapi életemet. A Szentlélek azt akarja, hogy az egész életünkre kiterjedjen a hitünk valósága. A kéri-gma és a Lélek-áradásért mondott ima élővé tette a hitemet.

– Milyen emlékei vannak a Gyöngyösön töltött évekről? Adódtak olykor nehézségei is?

– Nagyon szerettem Gyöngyöst, családiás, befogadó közeg vett körül, a barátságukba fogadtak az emberek. Az ottani szolgálatomból a legszívesebben az imént említett Szentlélek-szemináriumra emlékszem, illetve az abból kinövő Isten szántóföldje nevű közösségre, ami azóta is megvan. Kicsit megcsappant ugyan a létszám, de aktívak a tagjai, és nagyon szép gyümölcsöket teremnek. Miskolcon most iskolalelkész is vagyok a Fráter Gimnáziumban, ahol egy hétvégén tizennégy diáknak hirdettük a kéri-gmát, majd imádkoztunk a Szentlélek kiáradásáért. A szolgáló csapatban volt valaki, aki Gyöngyösön tért meg. Beszámolt arról, hogyan élte meg a Szentlélek kiáradását, és ez milyen változást hozott az életében, sőt, az ismeret szavának karizmáját is megkapta a Szentlélektől, amikor a gyerekeikért imádkoztak.

nagy kihívást jelentett akkoriban. És az is, hogy úgy éreztem, nem sok karizmám van a fiatalokhoz. Felnőttéssel könnyebben, jobban megtalálom a közös nevezőt.

– Hogyan élte meg a Miskolcra helyezését?

– A Gyöngyösön kialakult személyes kapcsolataim miatt nehéz volt, de szerencsére máig vannak, akikkel jó ismerősök, barátok maradtunk. A szemináriumba való belépésem óta meggyőződésemmé vált, hogy mindig azért vagyok éppen ott, ahol vagyok, mert Isten pont ott akar látni. És ha az Istent szeretőknek minden a javukra válik, akkor nekem az jó lesz. Így viszonyulok az új szolgálati helyemhez is.

– Van közössége, ahová rendszere-sen eljár?

– A miskolci Imádság Házába járok, amit Szent Ferenc Kisnővérei üzemeltetnek. Kéthetente van itt felekezetközi dicsőítő alkalmunk. Emellett régóta vágyom már arra, hogy a Karizmatikus Megújuláshoz tartozó papoknak legyen olyan közös fórumuk, lehetőségük, ahol rendszeresen találkozhatnak, együtt lehetnek. Azért lenne jó egy ilyen, csak papokból álló közösség, mert mi jól ismerjük egymás gondjait, nehézségeit, és segíthetnénk egymás épülését.

– Mik a tervei itt, Miskolcon?

– Több mint egy éve vagyok már ezen a plébánián, jó kapcsolataim, ismeretségeim alakultak ki, barátokra is találtam. Vannak fiatal felnőttek, egyedülállók, házasok és családososok, akikből jó lenne közösséget alakítani, hogy együtt épülhessenek, növekedhessenek. Mindemellett örülnék, ha sikerülne elindítani egy ificsapatot is. A Fráter Gimnáziumban is szeretnék további hétvégi alkalmakat tartani, mert a gyerekek igényelnék a rendszeres közösségi összejöveteleket.

– Az iskolalelkész-ség révén rálátása van az ifjúságra. Milyennek látja a

miskolci, illetve általában a magyar fiatalokat?

– A valódi, a hiteles dolgokat keresik, és ez nagyon nagy érték. Ami felszínes, arra nincs szükségük. A gimnáziumi hétvégén megtapasztaltam, hogy amikor igazi mélységekkel találkozunk, akkor nagyon meg tudnak nyílni. Szomjazzák Isten jelenlétét, szeretetét. Ami pedig bennünket illet: nem kell félnünk megmutatni nekik Isten arcát. Nem kell attól tartanunk, hogyan fogadják majd, amivel találkozunk. A Szentlélek-keresztség átító erő. Szeretettel és megértéssel kell a fiatalok felé fordulni. Ha úgy megyünk oda hozzájuk, hogy számonkérjük őket, azt kérdezzük, hol voltál vasárnap, miért nem láttalak templomban, akkor semmi sem fog megváltozni. De ha igyekszünk átérzeni az élethelyzetüket, ha próbálunk az ő fejükkal gondolkodni, az ő szívükkal látni, azt örömmel fogadják, és elindulnak abba az irányba, amit mutatunk nekik.

– Nem nagy a korkülönbség Ön és a gimnazisták között, de kommunikációs szempontból ők már egy másik generáció. Hogyan tudja kezelni ezt a helyzetet?

– Sok szempontból másként kell közelíteni hozzájuk, mint a saját korosztályomhoz, és ez nehéz, nem mindig megy automatikusan. Néha úgy érzem, mintha fényévekre volnánk egymástól. Ma minden annyira más, mint amikor én voltam középiskolás. Nem könnyű az ő nyelvükön megszólalni.

– A szobájában itt áll egy gitár. Előszokott kerülni az órákon is?

– Előfordul olykor, főleg itt a plébánián. A gyöngyösi Szentlélek-szeminárium idején kezdtem gitározni, hogy legyenek dicsőítések az alkalmakon. A hétfő reggeli iskolai áhítatokon is elő szoktam venni a hangszeret. Imával indítjuk az új hetet, és a gitár jó szolgálatot tesz, amikor a fiatalokkal közösen dicsőítjük Istent.

– Hogyan éli meg a hivatását?

– Azt hiszem, mi, papok az emberek közé vagyunk meghívva, ott kell lennünk, ahol ők vannak. Ferenc pápa kezdettől fogva hangsúlyozza, hogy a pásztorok bárányzagúak legyenek. Az életemet úgy élem, hogy nem zárkózom be a plébániára, a templomba. Ezen a héten is találkoztam fiatalokkal, elmentünk pizzázni, de edzésre is járok, heti két-három alkalommal. Rögtön az elején kiderült rólam, ki vagyok, honnan jöttem. Az edzések során nagyon sok olyan emberrel találkozom, akik eltávolodtak Istentől és az Egyháztól, vagy soha nem is kerültek a közelébe. Már az sokat jelent, hogy látják, ahogy ott vagyok közöttük. Edzés után időnként nagyon jó beszélgetések alakulnak ki, és ha van egy-egy humoros megszólalásom, ami persze hívó humor, az általában bekerül a köztudatba – valaki felteszi egy közösségi oldalra, ahol mindenki látja. Ez is egyfajta tanúságtétel. Nagyon jó alkalmak kínálkoznak az evangelizálásra, ha bele merünk menni helyzetekbe, ha nem zárkózunk be a magunk világába.

Ez döntés kérdése, amit mindenki csak maga tud meghozni. Fel kell tenni a kérdést, hol van az a közeg, ahol találkozhatunk nem hívó, templomba nem járó emberekkel. Másképpen nem jutunk el hozzájuk. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy mi az evangelizációra vagyunk meghívva.

Szöveg és fotó: Árki Kristóf

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltári-szentség előtt. 22 órakor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX. kerület, Üllői út 75–77.) szent-ségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szent-misén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával pápi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karításcsoportjának szándékára, a harmadikon az imalárába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

Előpénteki missziós konferencia-beszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homiliáról. Mindenkit szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor, a Budapest-Belvárosi Nagybaldogasszony Főplébánia-templomban (Budapest, V. Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

MEGHÍVÓ

A Ferences Akadémia negyedik kurzusa Sümegen 2022. január 14., péntek - 2022. január 16., vasárnap között a Ferences Rendházban (8330 Sümeg, Szent István tér 7.), Eperjes Károly három előadása. Január 15-én, szombaton 16 órától a Városi Kultúrházban a *Magyar Passió* című film vetítése, majd találkozás az alkotókkal.

Szent Sebestyén-emlékmise Székesfehérváron 2022. január 20-án,

csütörtökön 10 órakor a Szent Sebestyén-templomban (8000 Székesfehérvár, Móri út 20.). A város polgárainak fogadalmi ünnepe, püspöki szentmise keretében.

Emlőbetegek Szent Agáta-miséje az Óbudai Főplébánia-templomban (az Árpád híd budai hídfőjénél) 2022. január 29-én, szombaton este 18 órától. Ünnepi mise keretében köszöntjük Szent Agátát, az emlőbetegek védő-szentjét az Óbudai Főplébánia, a Curate Infirmos Orvosközösség és a Magyar Rákellenes Liga szervezésében. Főcelebráns: Tercsi Zoltán protonotárius kanonok. Közreműködik a Lorem Ipsum Kvartett, Ress Tamás vezetésével. Előadásra kerül Lotti: *Missa in A*, Tallis, Ley és Bárdos művei. Minden érintettet, érdeklődőt és Szent Agáta minden tisztelőjét szeretettel várjuk.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (2016 Leányfalu, Móríc Zsigmond út 141.) 2022. március 12-én 18 órától 15-én 13 óráig Gál Péter atya egyéni vezetésű lelkigyakorlata „A belső gyógyulásért”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Bánatszelidítő. A halál közelségével és a gyász fájdalmának terhével küzdőknek, valamint a mindennapi veszteségeinken való továbblépéshez szeretnénk segítséget nyújtani sorstárscsoportjainkban. A Pasaréti Községi Ház I. emeleti terem (1026 Budapest, Pasaréti út 102., a ferences templom bal oldalánál) kéthetente szerda délelőtt 10 órától 11.30-ig, a Szent Anna Plébánia alsó hittantermében (Aranyhal u. 1., a Batthyány téren, a templom mögött) pedig kéthetente szerda esténként 18 órától 19.30-ig. Időpont: 2022. január 19.; február 02., 16.; március 02., 16., 30.; április 27.; május 11., 25. Az együttléteket – segítő sorstársakkal – Tegzes Katalin sa nővér vezeti.

„Minden vég egy új kezdet!” címmel lelki napok a Szív Lelkiségi Központban, Tahiban (2022 Tahi Villator 7-9. T: 06/26-387-162.). Szeretettel hívunk és várunk megfontolásra és elcsendeses-

désre mindenkit, akit megszorít a gyász, megbénít a veszteség. Időpont: 2022. április 22-én, pénteken 14 órától 24-én, vasárnap 14 óráig. Előzetes jelentkezés szükséges a programvezetőnél, Tegzes Katalinnál: tegzesk@hotmail.com, 06/30-462-9272. Hozza magával személyes holmiját, törülközőt, és jelezze, ha diétát kér! Megközelíthető: Volánbusz, Tahi – Hídfő mh., Bartók B. úton felfelé.

MÉCS-napok Budatétényben, 2022. február 4-6. között, péntek estétől vasárnap délutánig a verbita Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.). A lelkigyakorlatot a MÉCS-ben szolgáltató vállalatok papok és házaspárok szervezik minden érdeklődőnek. Szeretettel várják az együtt járó és a jegyespárokat, valamint a három éven belül házasodott házaspárokat. A programot Harkai Gábor atya vezeti. Kedvezményes jelentkezési határidő: január 16., vasárnap.

BESZÉLGETÉSSOROZAT

„Férfitalálkozók” címmel férfiaknak szóló előadás- és beszélgetéssorozatot indítottak a Pécsi Egyházmegye hét városában (Pécs, Mohács, Szekszárd, Paks, Tamási, Dombóvár, Szigetvár) 2021. október 8., péntektől 2022. május 20., péntekig. A következő időpontok: 2022. január 14., 28., február 4., 10., 11., 18., 25. A találkozók kezdési időpontja 18 óra. Mindenkit szeretettel várnak, és kéri, hogy a szervezés megkönnyítése érdekében előzetesen feltétlenül regisztráljanak az alkalomra. Bővebb információ: <https://pecsiagyazmegye.hu/aktualis>

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

Ökumenikus imahetet tartanak 2022. január 16. és 23. között, Székesfehérváron. Az imahét anyagát a Közel-keleti Egyházak Tanácsa állította össze, mottója: „Láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt” (Mt 2,2). A több mint százéves hagyománnyal rendelkező Ökumenikus Imahét-rendezvénysorozatot a katolikus, az evangélikus, a református

templomokban, valamint a baptista imaházban tartják. Bővebb információ: <https://www.szfvar.katolikus.hu/hirek/okumenikus-imahet-2022>

Az Aquinói Szent Tamás Keresztény Közéleti Műhely Könyvklubja lesz Budapesten, január 26-án, szerdán, a Budapest-belvárosi Nagybaldogasszony-főplébánia-templom alttemplomában (Budapest, V. ker., Március 15. tér). A 17 órai püspöki szentmisét követően, 18 órától beszélgetés Varga László kaposvári megyéspüspökkel, életútja és a *Jobb jövődnék záloga* című kötetben megjelent elmélkedések kapcsán.

HALÁLOZÁS

A Boldogasszony Iskolanővérek tudatják, hogy szeretett nővérük, *Bajzák M. Eszter* (Tiszabercel, 1946. július 7. – Budapest, 2021. december 27.), a Patrona Hungariae Gimnázium egykori igazgatója és a Katolikus Pedagógiai Intézet nyugalmazott vezetője életének 76., szerzetesi életének 50. évében a Mennyei Atya házába költözött. Temetése 2022. január 18-án 11:45-kor lesz a Rákoskeresztúri új köztemetőben (Budapest X. Kozma utca 8-10.). Életéért hálaadó szentmisét mutatunk be 2022. január 22-én 10 órakor a Szent István Bazilikában.

A Boldogasszony Iskolanővérek tudatják, hogy szeretett nővérük, Pálos M. Paschalis (Miskolc, 1921. május 17. – Budapest, 2022. január 4.), életének 101., szerzetesi életének 80. évében a Mennyei Atya házába költözött. Temetése 2022. február 8-án 12.45-kor lesz a Rákoskeresztúri új köztemetőben (Budapest, X. Kozma utca 8-10.). Életéért hálaadó szentmisét mutatunk be ugyanaznap 15.30-kor a Patrona Hungariae Katolikus Iskolaközpont kápolnájában (Budapest IX. Knézhich u. 3-13.).

ADÁSVÉTEL

ERDÉLYI új kopjafák, gyalogos székelkapuk Debrecenben eladók. T: 06/3-938-4376

ÁLLÁS

HETI háromszori alkalomra bejárónőt keresek Budapesten. T.: 06/1-209-3983

ELTARTÁS

ELTARTÁSI, életjáradéki szerződést kötnék budapesti vagy egri ingatlanért, akár plébánosi ajánlással. T: 06/30-561-7821

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol.1071 Budapest, Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

SÍRBOLT

BAJÁN, a Rókus temetőben, saját tulajdonú, felújított, üres családi sírbolt eladó. I. parcella, 6. sor, 11. kriptá. Lejárati ideje: 2056. Felépítménye szürke gránit obeliszk, vas díszkerítéssel. Érdeklődni: Vágó Miklós 06/20-487-2027

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük. *A szerkesztőség*

TÁRSKERESŐ

170/72 káros szenvedélyektől mentes, 72 éves, magányos, katolikus férfi keres becsületes, viszonszeretni is tudó hölgyet Budakalászlóról és környékéről. Ha költözni tud, hívhat távolabbról is. Idővel örökösödés is lehetséges. T.: 06/70-541-4839

172/46 éves nő házastársat keres. T.: 06/30-476-4099

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznl is. T.: 06/1-213-5726

ŐLÖMŰVEGABLAKOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestestainedglass.hu

ÜZENETKÜLDŐ

Drága Férjem, Apukám, Nagypapánk, Dédipapánk!

91. születésnapod és névnapod alkalmából jó egészséget és együtt töltött boldog éveket kívánunk sok szeretettel! Mama, Gabika, András, Dudika, Encike, Krisztián, Vivike, Vióka, Vikike

A hirdetések tartalmáért és azok valódiságáért a hirdető vállal felelősséget.

KÖZÉRDEKŰ HIRDETMÉNY

A Panteon Kegyeleti Szolgáltató Kft.

7100 Szekszárd, Alkony u. 1. (telefon:74/511-755) értesíti az érintett hozzátartozókat, hogy az általa üzemeltetett temetőkben:

- Alsónána, köztemető • Alsónyék, köztemető • Alsónyék, református temető • Bátaszék, Garay u. köztemető • Hőgyész, katolikus temető
- Mözs, Temető u. katolikus temető • Mözs, Temető u. református temető • Szedres, köztemető • Szekszárd, Alsóvárosi köztemető • Szekszárd, Újvárosi köztemető • Szekszárd, Szőlőhegyi köztemető • Tolna, Hajós u., katolikus temető
- az 1996-év előtt betemetett sírok • a 2011-év előtt megváltott urnahelyek • az 1961-év előtt megváltott sírboltok

használati ideje lejárt.

Kérjük az érintett hozzátartozókat, hogy a temetési helyek újraváltása érdekében a Temetőgondnokságot (Szekszárd, Alkony u. 1.) felkeresni szíveskedjenek. Az újraváltás elmulasztása a temetési hely feletti rendelkezési jog megszűnését vonja maga után. [145/1999. (X.1.) kormányrendelet 18§ (5.)]

A lejárt használati idejű temetési helyek ezen hirdetmény megjelenését követően 2 hónap múlva, de legkésőbb 2022. március 31-ét követően felszámolásra kerülhetnek.

Ezen hirdetményt a 145/1999. (X.1.) kormányrendelet 19§ (3) bekezdésének rendelkezései alapján jelentettük meg.

Harmadik közzététel.

Panteon Kft. temetőgondnokság www.panteon-temetkezes.hu

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az *Új Ember* hasábjain!
Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje el gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz!
Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él *az aprohirdetes@ujember.hu* címre.
Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállíthatjuk számlánkat.
Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni, a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. JANUÁR 10.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körösy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fabian Attila, Gáts Judit, Horogszegi-Lenhardt Enikő, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestől Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodlík Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Tel.:** +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása: +36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft. Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Egy katekéta hitvallása

Vatikáni megbízatásáról kérdeztük Keszeli Sándort, a Dugonics András Piarista Gimnázium tanárát

(Folytatás az 1. oldalról)

Egy válaszlevélben megerősítették, hogy erre a tapasztalatra van szükség, én pedig elkezdtem a felkészülést a konferenciára a 2020 májusában megjelent kateketikai direktórium és Ferenc pápa Antiquum ministerium kezdetű motu propriojának áttanulmányozásával.

– Irányt mutatott Önnek ez a munka?

– Nagyon izgalmas volt. Amit a kilencvenes évek második felében tanultam Rómában, az most jelent meg a direktórium szintjén. Ez megerősített, hiszen láttam, hogy amit tanultam, beért. Meghatározó benne az a szemlélet, hogy az evangélium az életet szolgálja. A diákok szomjaznak az életbölcsséget. Nem pusztán a tudást keresik, hanem azt, hogy mit ad hozzá az evangélium az életükhöz, hogyan segít megvilágítani a kérdéseiket, az útkeresésüket, és miként tudnak ennek köszönhetően előrelépni a hivatásuk felfedezésének útján. Bátor a direktórium a hangsúlyok tekintetében: nemcsak utolérte magát a pápai egyetemen tanított ismeretekhez képest, hanem előrelépett tett.

– Milyen hangsúlyokat emel-ne ki?

– A direktórium és az említett motu proprio is jelentős részben épít Ferenc pápa Evangélii gaudium kezdetű apostoli buzdítására. A Szentatya az evangelizáció életre váltására bátorít. Ez a szemlélet hatja át írását, és ez a direktórium alapállása is. Amit Magyarországon katekumenális szemléletnek hívunk, átítja az egész direktóriumot. A legfontosabb a kerigmatikus katekézis: legyen szó a szentmise ünnepléséről, az iskolai és a plébániai közegben történő hitnevelésről vagy a felnőttekkel, az idősokkal való foglalkozásról, mindig a lényegre kell koncentrálnunk. Arra, ami az evangéliumi üzenet szíve, amitől a lüktetését kapja, úgy a szavak, mint a tapasztalat szintjén. Amire meghívunk, azt éljük át együtt. A hívő közösségben is fontos újra felfedezni az evangélium éltető erejét. Tudatosítsuk, hogy amit kézenfekvőnek veszünk, az életünk része. Fedezzük fel újból a forrást, a lényegét, és tüzesedjünk át az evangéliumi üzenettől. Ferenc pápa elkötelezetten képviseli, hogy a katekéta szerepkör kerüljön egy szinttel feljebb a jelentőségét, elismertségét tekintve. A katekéta közösséget alapít és épít, evangelizál, Isten ígéje köré gyűjti a híveket, és meghívja a hitre a nem hívőket. A Szentatya motu proprioja az eddigiekhez képest sokkal nagyobb szabadsággal, felelősséggel és mozgástérrel ruházza fel a katekétát, amennyiben a püspöki konferencia úgy dönt, hogy élni akar ezzel a lehetőséggel.

– A néhány hónappal ezelőtt megrendezett vatikáni konfe-

rencián előadást tartott, illetve negyedmagával részt vett egy kerekasztal-beszélgetésen is. Ez utóbbi hogyan közelített a tanácskozás témájához?

– Gyakorlati oldalról. A beszélgetés résztvevői megvizs-

kat. Megtapasztaltuk a kollektivitást, megéltük, hogy egyazon Egyházhoz tartozunk, egy szekeret húzunk. Jó volt, hogy én is hozzá tudtam adni valamit a közös munkához. Szakmailag óriási elismerést jelent ez számomra, és nagyszerű

A hittanórák mellett tartunk korábban bűnbánati liturgiának nevezett alkalmakat is a tanév elején, adventben, nagyböjtben és a tanév végéhez közeledve. A fiatalok sokféle helyzetére való tekintettel ezt kétféleképpen hívjuk. Bűn-

és tapasztalataival ez mindig összekapcsolható legyen. A hitoktatásban egyfelől szeretnénk kiemelni a hit egzisztenciális jelentőségét. Másfelől minden évben vannak olyan diákok, akik érettségi tárgy-nak választják a hittant. Nekik

diákok kérdéseire. Ez nemcsak azt jelenti, hogy választakat akarunk adni, hanem azt is, hogy teret hagyunk az ellenállás kifejezésének. Szeretnénk, hogy aki nehézséget, küzdelmet él meg a keresztény üzenet bármely részletével kapcsolatban, az kimondhassa az érzéseit. Nálam az a gyakorlat, hogy a tanév legelején megbeszéljük, mi mindenről fogunk tanulni, majd név nélkül mindenki hozzáfűzheti a véleményét, megfogalmazhatja a kérdéseit, a témajavas-latait. Fontos, hogy őszinte legyen a rákérdezés, akkor nagyon jó felvetések érkeznek a fiataloktól. A témáinkhoz kapcsolódó kérdéseket igyekszem beépíteni az órák anyagába, a tananyagba nem illeszkedő kérdéseknek pedig külön blokkot szánunk. Emellett minden órán előkerül, hogy van-e kérdés, ellenvetés. Mindig adok időt erre. Így persze nem mindig tervezhető, ütemezhető az óra úgy, ahogy szeretném, de inkább lassabban haladjunk, csak tegyük helyre a diákokkal együtt a felmerülő kérdéseket. Hogy mernek-e kérdezni, az nagymértékben függ attól, milyen a légkör. Biztonságos közegre van szükség, ahol elhangozhat kritika is. A fiatalok nagyon gyakran fogalmaznak meg kritikát, és én rengeteget tanulok ezekből. Sok nagyon jó kérdést vetnek fel.

– Eljutnak hozzájuk a tanár válaszai?

– Végzős diákjaimtól emlékezetes ajándékot kaptam. Egy könyvet állítottak össze az osztály hatéves története során készült képekből és szöveges emlékekből. Az egyikük ezt az idézetet írta bele a kötetbe: „Lehet, hogy elfelejtik, mit mondtál nekik, de soha nem fogják elfelejteni, hogy hogyan érezték magukat a szavaidtól (Carl William Buehner).” A közös munka mindannyiunk számára meghívás és kihívás egyszerre. Nagy ereje van annak is, ha jól csinálunk valamit, és annak is, ha elrontok valamit. Óriási a felelősség ez. Munkatársaimmal igyekszünk erősíteni egymást, és minden tökéletlenségünk ellenére is képesek vagyunk jól végezni ezt a szolgálatot. Akár biológiát, akár hittant tanítok, akár plébániai katekétát, szülő, barát vagy szomszéd vagyok éppen, mindig azon áll vagy bukik minden, hogy tudok-e meghívó evangéliumi hírnökként jelen lenni mások között, és engedem-e, hogy formálódjon a szemléletem. Ha felvállalom, hogy magam is alakuljak istenkapcsolatomban és emberi minőségemben, az evangélium tükrében – és ebben pótolhatatlan szerepe van számomra a szeged-alsóvárosi ferences plébániaközösségnek, valamint a Loyolai Szent Ignác lelkiiségét élő Keresztény Élet Közösségének –, akkor várhatom azt, hogy a szolgálatban, amit végzek, ott lesz a krisztusi jelenlét, és az másokra is hatni fog.

Trauttwien Éva
Fotó: Lambert Attila

gálták a katekézis kapcsolatát a plébániai közeggel, az internet világával, az iskolával és a katekézist megelőző tevékenységgel. Ezek provokatív megszólalások akartak lenni. A cél az volt, hogy vitázzunk, kérdéseket tegyünk fel egymásnak, tapasztalatokat osszunk meg egymással ezekről az életbevágó témákról. Jól tudtunk együtt gondolkodni.

– A munka folytatódik, hiszen Ön tagja lett a Katekézis Nemzetközi Bizottságának.

– Egy tizenöt fős munkatársi közösségbe kaptam meghívást, melynek az a feladata, hogy javaslattétel, reflexióval és tapasztalatok megosztásával támogassa a Szentszék, s ezen belül az új evangelizációért felelős pápai tanács munkáját és szolgálatát. Olyan, a világ különböző részeiről származó emberekkel dolgozhatok, gondolkodhatok és alkothatok együtt, akik hozzám hasonlóan a szívügyüknek tekintik a katekézist. A közös szolgálat lehetőségét jelenti ez számomra. A leköszönő bizottságnak nagy szerepe volt a jelenlegi kateketikai direktórium megfogalmazásában, nekünk is hasonló lesz a feladatunk. Az idők változnak, a kihívások és a lehetőségek is, nekünk ezekre kell válaszolnunk.

– Milyen tapasztalatokat hozott haza magával a konferenciáról?

– Kitágult számunkra a világ, megismertük egy-egy nemzeti közösségnek a miénktől nagyon eltérő kihívásait és örömeit. Mindez segít, hogy tisztábban, árnyaltabban és mások helyzetéhez viszonyítva lássunk a saját problémáin-

látni, hogy amivel eddig foglalkoztam, ami nagyon a szívem közepében van, az másnak is fontos. Megerősítést jelent a munkában közösségi szinten is, arra ösztönöz, hogy bátran haladjunk tovább az evangelizáló hangsúlyú katekézisben, amire évek óta törekszünk piarista tartományi szinten is. Igyekszünk átbeszélni a konferencia tapasztalatait, megvizsgálni, mi az, amit be tudunk építeni a mindennapi gyakorlatunkba.

– Mi jellemzi ezt a gyakorlatot?

– A piarista közösségben különböző keretek között foglalkozunk a hitre neveléssel. A közös alap a Kalazancius Mozgalom. A meghívás ebbe a közösségbe elsősorban az iskolák diákjainak szól, és az öregdiákok visszajárnak akár tagként, akár csoportvezetőként. Az utóbbi megbízatás képzési folyamathoz kötött. Szegeden a diákság ötöde elkötelezett tagja a mozgalomnak, de koncentrikus körökben sokan tartoznak hozzá. Vannak, akik hetente járnak a foglalkozásokra, mások az évente néhány alkalommal rendezett kirándulásokra és más alkalmakra jönnek el. A nyári táborok is egyre népszerűbbek. Az utóbbi években újr gondoltuk az iskolai kötelező hittanórák tantervét. A jelenlegi helyzethez sokkal rugalmasabban illeszkedő szemléletet próbálunk átültetni a gyakorlatba. Gondoltunk azokra is, akik úgy kerülnek hozzánk, hogy még nem részesültek a szentségekben, de már elindultak a hit útján. Számukra is fórumot teremtünk. Minden évben indul szentségi felkészítő csoport katekumenális jelleggel.

bánati liturgia a hívó fiatalok számára, akik a bűnbánat szentségéhez szoktak járulni, illetve önreflexiós foglalkozás a nem hívó fiataloknak, valamint azoknak, akik a hit útjának még nagyon az elején járnak, még távol vannak attól, hogy a bűnbánat szentségéhez járulhassanak. Ebben a formában azonban ők is megtehetik az első lépéseket felé. Alkalmat teremtünk számukra, hogy visszavonulhassanak saját lelkiismeretük világába, szempontokat adunk nekik ahhoz, hogy megvizsgálhassák, melyek voltak a jó döntéseik, és melyek a kevésbé jók. Azt is megtanulják, hogy egy kis közösségben miként oszálak meg másokkal is mindazt, ami ebből a lelkiismeretvizsgálatból elmondható. Így a terhektől megszabadulva, tudatosabban futhatunk neki az előttünk álló következő időszaknak. Emellett vannak még évfolyam- és iskolai misék, valamint kétnapos nagyböjti lelkigyakorlatok, amelyek a többi tevékenységgel együtt mozdítják elő a szemléletformálást.

– Milyen változásokat vezet-tek be a hittanórák tananyagába?

– Éveken keresztül a Katolikus Pedagógiai Intézet honlapján szerepelő és az érettségi követelményrendszert is tükröző tanmenetet használtuk. Azt vettük észre, hogy a diákság hitbeli hátterének átalakulásával ez kevésbé tartható. A munkák során az alapozó, a lényegét megragadó szemléletet igyekszünk képviselni, amit a direktórium is hangsúlyoz. Nagyon életszerűen és élményszerűen próbáljuk feldolgozni a témákat, úgy, hogy a diákok világával

minden lényeges tartalommal találkozniuk kell, hogy az érettségire megszerezzék a szükséges ismereteket. Az elsődleges cél azonban mégis az, hogy a fiatalok elinduljanak és megerősödjének a hit útján, hogy megértsék: mind ez az életért van.

– Ma nagyon népszerű az önszegítő irodalom. A diákok milyen forrásokból merítene, amikor életvezetési kérdésekre keresnek választ?

– A mai fiatalok az előttük járó generációkhoz képest sokkal kisebb százalékban olvasnak komolyan. Ugyanakkor a keresés ott van bennük. Leggyakrabban az internet végeláthatatlan használatával próbálnak válaszokat találni, onnan merítenek, vezérfonal nélkül. Önmagában az információ nem elég nekik. Fontos, hogy legyenek olyan kapcsolataik – nevelőkkel és más fiatalokkal egyaránt –, amelyek erővel töltik meg az üzeneteiket, a hívást. Az évek során meggyőződésemmé vált, hogy bár nagyon lényeges, milyen témák kerülnek elő a hittanórákon, még fontosabb, hogy katekétaként én magam mit viszek a fiatalok közé a személyemen keresztül. Milyen az a légkör, amit megtapasztalnak a találkozásaink során, milyen hozzáállást, viszonyulást látnak tőlem, mi az, amit meg tudok élni velük. Ennek sokkal erősebb üzenetértéke van, mint annak, hogy éppen miről tartok órát.

– Mennyire kapnak teret a hitoktatásban a diákok kérdései?

– Kollégáimmal koncepcionális döntést hoztunk e tekintetben: szeretnénk odafigyelni a

HÍREK KÉPEKBEN

• Országos alkotói pályázatot hirdet középiskolás diákok számára az Apor Vilmos Katolikus Főiskola (AVKF) esszé és kisfilm kategóriában. A pályaművekben azokat a környezetükben élő vagy általuk ismert, 1–12 éves korú gyermekeket nevelő pedagógusokat mutathatják be a tanulók, akikre felnéznek és akiknek nagyra becsülik munkájukat. A pályázati anyagok leadásának határideje: 2022. február 7. A pályázattal kapcsolatos további tudnivalók, feltételek a főiskola honlapján olvashatók.

• Tevékeny hétvégével indult a Kalazancius Mozgalom 2021-es csoportvezető-képzése december második hetében. A piarista rendtartomány hét iskolájából érkezett 10. évfolyamos diákok három napot töltöttek együtt közös tanulással. A hétvége témája a mozgalom egyik fontos alappilléreinek elsajátítása, a tudatos játékvezetés volt.

• A tavaly létrejött, hét szerzetesrendet és az általuk fenntartott szociális intézményeket tömörítő Szerzetesi Szociális Szövetség megalakulásától fogva elkötelezett a koronavírus elleni védőoltás fontosságának minél szélesebb körben történő népszerűsítése terén. A szövetség folyamatosan biztosít antigén, valamint antitest alapú szűrési lehetőséget a hozzá forduló klerikusok számára.

Hatszáz éves misekönyvet mentenek meg

Csaknem hétszáz ezer forint támogatást ad a Pannonhalmi Főapátságnak a Győr-Moson-Sopron Megyei Önkormányzat a 15. századból származó Pfannbergi misekönyv restaurálására. Az erről szóló dokumentumot december 21-én írta alá Hortobágyi T. Cirill főapát és Németh Zoltán, a megyei közgyűlés elnöke.

A missale az egyik legjelentősebb a Pannonhalmi Főapátságban őrzött tizenkilenc kódex közül, a sok használat miatt azonban felújításra szorult.

A mintegy hatszáz éves misekönyvet a pfannbergi Szent Katalin-kápolna egykori papja hagyta örökölni – egy nagyobb kehellyel együtt – a mindenkor helyi káplánnak. Ahogy azt Dejsics Konrád, a főapátság kulturális igazgatója a támogatási szerződés aláírásakor elmondta, a kötetbe gótikus írással jegyezték le a latin szövegeket az állatbőrből készült pergamenre. A kódexet díszes – kék-vörös, helyenként pedig aranyozott – iniciálék ékesítik. A misekönyv kötését javítani, a sok használat miatt elkoszolódott lapokat tisztítani, a legdíszesebb, úgynevezett kánonképről peregni kezdett a festék, így azt megerősíteni, helyenként pedig a pergamenlapokat vasalni kell – vázolta fel a helyreállítási feladatokat Konrád atya.

A restaurálás 672 ezer forintos költségét a Győr-Moson-Sopron Megyei Önkormányzat vállalta magára. Ahogy Németh Zoltán, a megyei közgyűlés elnöke fogalmazott, a támogatással példát szeretnének mutatni, és bízik ab-

ban, hogy lesznek követőik. „Olyan szellemi és kulturális örökség van itt, amelynek megőrzése mindannyiunk feladata, nem csak a pannonhalmi bencéseké. Világkincs, ami itt van” – mondta.

Hortobágyi T. Cirill főapát az eseményen rámutatott, hogy nagy szükség van az ilyen támogatásokra. A főapátság ugyanis legfőbb szolgálatát a kulturális, a szociális, a hitéleti, a karitatív és az oktatási területen látja el. Tizenegy iskolája, két szociális otthona és közgyűjtőművei vannak.

Ahogy fogalmazott, nagyra értékelik, hogy a régió támogatja a főapátságot. Mint mondta, néha a távolabbi értékekre nagyobb büszkeséggel tekintünk, mint arra, ami közel van, ezért is tartja különösen fontosnak a mostani támogatást. „Mindig felemelő számunkra, amikor a régióból kapunk visszajelzést az apátság sokféle szolgálatára” – mondta, megköszönve a megyei önkormányzat segítségét.

Forrás: Pannonhalmi Főapátság
Fotó: Csapó Balázs/Kisalföld

Veronica nővér története a Braille-írásról

A Braille-írás világnapjával (január 4.) kapcsolatban a Vatican News angol nyelvű felületén a kenyai Veronica nővér történetét tette közzé, aki három, szintén látássérült nővérekkel együtt a Don Orione kongregáció tagja.

A kenyai szerzetesnővér tizenéves korában veszítette el részlegesen a látását. „Minden azon múlik, hogyan fogadja el az ember önmagát – mondta a *Vatican News*-nak adott távinterjúban. – Isten nem okoz senkinek sem kárt. Régebben sokszor megkérdeztem magamtól, én miért nem láthatok, miközben a testvéreim igen? Amennyire én elfogadom magam, ahogy én képviselem magam, úgy fognak mások is elfogadni vagy elutasítani.”

Veronica nővér Kenyában él, a Don Orione kongregáció női ágához tartozó közösség tagjaként. Az Örökimádó Apácák életmódja szemlélődő és aktív is. Ez volt Don Orione kívánsága, hogy aki arra érez elhívást, szolgálhasa az Urat szentségimádással.

„Amit tudunk nyújtani a kongregációnak, azzal szolgálunk” – teszi hozzá. A közösségük hét tagja közül négyen látássérültek; ők részlegesen kontemplatív életet élnek, részt vesznek a ház körüli munkákban is, hívekkel találkoznak, előadásokat tartanak. Vigaszt jelentenek egymásnak, magyarázza Veronica nővér, „de nem azért léptem be a rendbe, mert segítségre van szükségem”.

Orione Szent Alajos 1915-ben alapította meg a szalézi lelkesítést képviselő kongregációja női ágát, Szere-

tet Misszionáriusainak Kis Nővérei (Piccole Suore Missionarie della Carità) névvel, akikhez 1927-ben csatlakoztak az Örökimádó Apácák – ezt az ágat Don Orione kifejezetten a vak és látássérült nővéreknek hozta létre, akik látásuk elvesztését mások üdvözléséért ajánlhatják fel.

„Lehetőségre van szükségem, nem részvétre” – magyarázza a látássérült nővér.

„Sok ember azt gondolja, hogy meg kell csinálnia helyettem a dolgokat. Pedig az nem segít! Meg kell

és az árnyakat” – pontosítja, hozzáfűzve, hogy a technika jelentős mértékben a segítségére van. A WhatsApp-üzeneteket bediktálja a telefonjába, amely aztán felolvassa neki a választ.

Gyerekként még könnyebb elviselni egy ilyen tragédiát – folytatja –, azok közül, akik felnőttként szenvedik ezt el, sokan az öngyilkosságot fontolgatják. „Sok múlik az ember hitén” – mondja Veronica nővér.

Veronica katolikus családba született. Édesapja, aki halász, eleinte

A most 63 éves nővér úgy fogalmaz, a bátorság volt az, ami segített neki, hogy ami eleinte gyengeségnek tűnt, abból erősség és erény váljék. „Nem támaszkodhatok örökökre a szüleimre” – magyarázza Veronica nővér, aki büszke rá, hogy önállóvá tudott válni.

Akkoriban Kenyában ingyenes volt az oktatás a látássérült emberek számára. „Tizenhárom évesen tanultam meg a Braille-írást, abban az évben, amikor a fertőzés miatt elvesztettem a látásomat.” Veronica nővér ezután vakok iskolájába járt hét évig, ahol ugyanazt a tananyagot tanulták, mint ép látású társaik. „Noha Braille-jel tanultam, a vizsga ugyanaz volt mindenkinek” – mesélte. A diákoknak le kellett gépelniük a válaszokat, ugyanúgy, mint mindenki másnak.

Az iskolai befejezése után úgy érezte, arra kapott hivatást, hogy angolt és szuahélit, Kenya nemzeti nyelvét tanítsa látássérült gyerekeknek. „És néha matekot is” – teszi hozzá, annak az embernek a nevetésével, aki tudja, nem éppen erőssége az illető tárgya.

Veronica nővér hangja derűt, erőt és elszántságot sugároz. „Nem szégyellem, ha magamról kell beszélnem. Ez az élet része. Semmi különös nincs benne. Kihívások mindenhol vannak... Meg kell tanulnod kezelni a kihívásokat, nehézségeket, ne engedd, hogy azok irányítsanak téged. Ha Isten csökkenti az egyik érzékszerved teljesítményét, a többi felerősödik.

Ahova nem jutok el a látásommal, azt elérem a képzeletemmel, az érzékenységgemmel, az értelmemmel. Attól függ, ki milyen adományokat ka-

pott. Ezért nincs különbség köztem és közted” – teszi hozzá.

A kenyai nővér nagyon szeret utazni is. Az úton átkelni tényleg nem könnyű – ismeri el, de kis segítséggel fel tud szállni a megfelelő buszra, átszállni arra, amelyikre kell. Annak idején egy másik tartományba járt iskolába, egyedül tette meg a hosszú utat. „Bízz magadban! Nem úgy értem, hogy tégy úgy, mintha mindenre képes lennél, és soha ne kérj segítséget... De mielőtt segítséget kérnél, próbáld meg egyedül. Ha mások meg tudják tenni, legalább próbáld meg te is.”

A nővér, aki három testvérét soha nem is látta, hiszen látása elvesztése után születtek, korábban gyakran kérdezte magától, ő miért nem láthat, mikor a többiek igen – de később megértette, „minden látássérült kap egy kis darabot Krisztus keresztyéből”. Ha erre gondol, könnyebb „helyesen felfogni és boldogan élni”.

Január negyediké a Braille-írás világnapja. 1809-ben ezen a napon született Louis Braille, a vakírás megalkotója. A vakírást az éjszakai írásból fejlesztette ki, amelyet Napóleon hadseregének kapitánya, Charles Barbier talált fel 1821-ben. Barbier kódja 12 pontot alkalmazott, de Braille felismerte, hogy a betűk 6 pontból is kialakíthatók, és így egyetlen ujjhegyel is kitapinthatóak. Egy adott karakter egy kis álló téglalapban helyezkedik el, mely téglalap 3 pont magasságú és 2 pont szélességű, a karaktert a kidomborított pontok adják ki. A rendszer számok és hangjegyek kódolására is alkalmas. Braille 1829-ben tette közé találmányát. Hazánkban 1893-ban vezették be. (Forrás: MTAK)

Forrás: Vatican News
Fotó: Don Orione Sisters
Kenya/Facebook
Fordította: Verestói Nárcisz

tanítani nekem, hogyan kell halat fogni, nem kell megfogni helyettem...” Ezt teszik a közösségében élő nővérek is.

Veronica egészségesen született, majd 13 évesen maláriás lett, amit kininnel kezeltek. A később, 2007-ben betiltott gyógyszer károsította a látóidegét, ennek következtében elvesztette a látását. „Érzékelem a fényeket

nehezen fogadta el lánya betegségét; „Miért pont az én lányommal történt ez?” – tette föl a kérdést. Édesanyja könnyebben elfogadta, és Istentől egyikük sem távolodott el emiatt; támogató családja nagyon sokat segített neki – hangsúlyozza Veronica.

Azonban még egy szerető, támogató családban felnövekvő látássérültnek is szüksége van bátorságra.